C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\V\Vampyra\Vampýra - 24 Souboj strazcu.pdb

PDB Name: Vampýra - 24 Souboj strazcu
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 30.9.1937
Modification Date: 30.9.1937
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

MOBA
Courths-Mahlerová
Lilith Edenová je dcera člověka a upírky, stvořená k jakémusi tajemnému předurčení. Devadesát osm let prospala v živoucím domě v Sydney, ale procitla příliš brzy - doba ještě nedozrála. Aby naplnila své poslání, musí svádět boj s upíry, kteří v ní vidí bastarda. V boji jí pomáhá symbiont,
Symbiont je tajuplná bytost, která Lilith slouží coby oděv, ačkoli dokáže nabýt úplně jakékoli podoby. Kdysi patřil Creanně, a ta ho také předala Lilith. Symbiont se živl černou upírskou krví a svoji hostitelku neopustí do její smrti.
Landru je nejmocnější ze starých upírů a vrah Lilithina otce. Už dvě stě šedesát sedm let hledá po světě pohřešovaný
Liliový kalich, upírskou nesvátost, bez které nemůže vzniknout žádný upírský dorost. Na Landruovi zřejmě spočívá nějaká vina - jaká, není dosud známo.
Beth MacKinseyová je reportérkou jednoho sydneyského listu. Lilith u ní nalezla útočiště. Časem Beth poznala Lilithinu pravou totožnost; navíc se do poloviční upírky - neboť je lesbického založení - zamilovala.
Její láska se však následkem magického moru obrátila v pravý opak. Beth sice předstírá přátelství, avšak pod vlivem moru se spojila proti Lilith s Landruem.
Major Bradley - velitel vojenské základny nedaleko Sydney. Zde byla Lilith zkoumána, když se po těžkém boji ocitla v bezvědomí. Přitom došlo k oddělení kusu jejího symbiontu. Lihth dokázala utéci, ale oddělený kousek zůstal tam a nyní se nachází v rukou Bradleyho.
Služebné kreatury: jestliže upír svým kousnutím zabije člověka, tento se nepromění v plnohodnotného vysavače krve, nýbrž v kreaturu, která upíra bezpodmínečně poslouchá. Na jedné straně služebná kreatura sice nemůže dál šířit upírskou nákazu, potřebuje však ke své (věčné) existenci krev, navíc s přibývajícím stářím - na rozdíl od pra-upírů - se stává stále citlivější na světlo.
Hora, nový vůdce sydneyského upírského klanu chce zkombinovat upírskou magii s lidskou vědou. Jeho firma Salem Enterprises se zaměřila na klonování upírů - čímž se má obejít nutnost Liliového kalichu!
Lilith - s pomocí upíra jménem Feyn - se dostala Horovi na stopu a pronikla dovnitř firmy, aby ji zničila.
Ďuncan Luther, její společník, který vstal z mrtvých, si mezitím našel nového "koníčka": zajímá se o Mezopotámii, dnešní Irák, neví však proč. Nakonec měl v zrcadle vizi. Povolala ho světelná postava - ale kam? Sám se vydal na cestu...
Feyn shodil svoji masku: chtěl Lilith zabít! Při následujícím boji Feyn ji i symbiont těžce poranil, nakonec se však Lilith přece jen podařilo jeho silu obrátit proti němu samotnému a Feyn byl sežrán svým vlastním tetováním, pokrývajícím celé jeho tělo.
Lilith byla nalezena v bezvědomí a převezena na kliniku. Zdejší primář doktor Romano zjistil její schopnosti. On a další jeho čtyři kolegové jí stáhli symbiont z těla a kousek z něho oddělili. Lilith se sice nakonec podařilo uniknout a také osvobodit symbiont, ale o chybějícím kousku neví nic. Její mučitelé přišli o život. Krátce před smrtí vypil doktor Romano vzorek Lilithiny krve. Když pak znovu "procitl", přiměla ho jakási moc odjet do Uruku v někdejší Mezopotámii...
Tam už mezitím dorazil Paul Kravetz, jeden z dřívějších Lilithiných "dárců krve". Taky on je mrtev a stejně jako zbývající dva-se řídí stejným magickým programem. Aktivoval symbol v jeskyni, který probudil ve vzdáleném Skotsku z dlouhého spánku zlodějku kalichu: Felidae. Tato upírka, která kdysi stvořila Lilithinu matku Creannu, a vlastně tak "zavinila" Lilithinu existenci, poznala, že plánovaných sto let ještě neuplynulo. Proto se vydala hledat a taky našla Lilith a předstoupila před ni.
taky našla Lilith a předstoupila před ni.
Taky Landru ucítil, že kalich je opět tu. A vydává se po stopě...

Adrian Doyle
Souboj strážců
Landruova vzpomínka
Už ani nevím, jak to tenkrát začalo. Nikdo z těch, kdo znali počátky našeho trudnomyslného plemene, dnes už není, aby podal zprávu. Ani já si nejsem jist, zdali jsme my, strážci kalichu, byli stejně jako ostatní upíři původně lidmi - dokud nás magický rituál nepozvedl nad slabost zrození.

Tento ritus je trpký akt. Je třeba vypít smrt, aby se získala moc nad znovuprobuzeným dětským tělem. A nad smrtelností.

Avšak já, když jsem procitl, byl jsem už dospělý, ne dítě, které teprve musí dozrát ve zralého upíra. Otevřel jsem oči a znal jsem své poslání...

Od té doby jsem cestoval ve věcech smrti a života. Kamkoli jsem přišel, všude jsem byl přijímán s respektem. Ale žádný upír nikdy nezahlédl skutečnou tvář strážce. Nikdy. A ani se tak nikdy nestane.

Už tenkrát jsem byl hledačem, který svých cest využíval k dvojímu účelu. Putovali jsme, kalich a já, od místa k místu, na nikdy nekončící temné pouti. Navštěvovali jsme klany a naslouchali starostem, potížím a přáním jejich pohlavárů. Co jsme mohli splnit, to jsme splnili. Nepřiměřené požadavky jsme trestali.

Bylo to pořád stejné. Taky v Andalusii...

S.

'evilla, 1727

Inkvizitorův syn křičel, ale jen já jsem slyšel ječeni, kterým se ohlašovala smrt tohoto chlapce. Všichni ostatní kolem dokola viděli jen otvírání a zavírání těch malých, ještě nevyvinutých úst.

Morísco mi stál nejblíž. Morisco, šlechtic, oblečený stále ve stylu hidalga, jehož volání a prosby mě dostihly, právě když jsem se vrátil s kořistí stříbra od Bio de la Plata a zakotvil zde. (Ach, to nebylo mé stříbro, byla to jen ta nejlevnější jízdenka sem, poté co jsem v Americe dlouho a obětavě prováděl "misionářskou práci"...)

Moriscova smolně zbarvená krev se třpytila v Liliovém kalichu a vytryskla přes jeho nakloněný okraj v tenkých pramíncích dolů do chlapcových chvějících se úst. Ohryzek v krku mu přitom poskakoval křečovitým úsilím odmítnout nápoj -a přece nepřišla jediná jeho drahocenná kapička nazmar.

Jako vždy byla krev představeného klanu klíčem k umírání a znovuzrození. Klíčem ke vstupu do našeho společenství, které nestrpí život v slabosti. '

Často jsem lidi přirovnával k slepě žravým larvám. Neboť nemají nejmenší tušení, že jsou námi řízeni, a množí se jako kobylky ve víře, že tento svět je jim "podřízen". A přece není možno podřídit si něco, co už patří někomu mocnějšímu a chytřejšímu. My je však ponecháváme v jejich bláhové víře. Vysílají celé námořní flotily, aby objevovaly nejodlehlejší místa tohoto světa, a využívají je pro své nízké touhy (zlato, stříbro, drahokamy... pche!). Nevědí, že u každého objevu jsme také my - anebo jsme tam byli už před nimi.

Z takovýchto larev se teprve tím,

co jsem právě dělal, stávají krásná, noční, bizarně smělá, fantastická stvoření, naprosto srovnatelná s motýly, kteří poletují od květu ke květu, aby sáli nektar.

Náš nektar se nazývá krev.

Dítě, které tu přede mnou leží zkroucené na oltáři smrti, prošlo údolím nářků a slz, než se jeho oči zavřely.

Předtím řvalo ještě víc. Jeho utrpení se vlilo do prázdnoty kalichu a tím i do mne - neboť kalich a strážce jsou jedno. *

"Dalšího!" křikl jsem na Morisca škvírou ve své masce, když se chlapcovo srdce zastavilo jako kolečka v hodinovém stroji.

Kalich ho propustil z okruhu svého temně rudého světla a vzápětí se tento hodinový stroj opět rozběhl -jenže pomaleji a účinněji než kdy předtím. Ještě jsemzahlédl, jak se mu se zachvěním zvedla víčka. Pak jej už jeden z pohotových pomocníkůzvedl a odnesl, zatímco z druhé strany bylo přineseno vyděšeně zírající děvče.

"Proč jste ji neuklidnili?" pokáral jsem Morisca za všechny jeho podřízené. Současně jsem svými smysly, zostřenými díky kalichu, pronikl do vědomí onoho dítěte, takže mě ospravedlňování falešného hidalga ani nepřekvapilo.

"Pokoušeli jsme se - ale její duch odolává!"

Nedal jsem na sobě znát, co mě přitom napadlo. Morisco to mohl tušit - já jsem to však věděl: že se rodí stále víc lidí s takovou vadou, že dokážou odolávat uhrančivému pohledu upíra.

Po celá staletí jsem se s takovými případy skoro vůbec nesetkal, nyní se však během pár měsíců a let hromadily. A nejen zde, ve Starém světě.

Dokonce i tam, v tom Novém, kam jsem se dostal s conquistadory, jako byli Pizarro a Cortés, jsem narazil u domorodých indiánů na duševní "odpůrce".

Prozkoumal jsem děvče ještě podrobněji. Kalich prosvěcoval její nejskrytější touhy a úsilí. Co jsem však hledal, jsem u ní nacházel právě tak málo jako u inkvizitorova kluka, kterého nechal Morisco ukrást z čisté zlomyslnosti.

"Jeho žena už nemůže rodit," sdělil mi. "Ale my jsme se té věci ujali. Brzy mu daruje velice zvláštního bastarda. Už má zase pěkně kulaté břicho..."

Zajímaly mě i podrobnosti, ale byli jsme přerušeni. Snad se po vykonání ritu najde příležitost pokračovat v rozhovoru.

Měl jsem tu taky svůj vlastní zájem. Velice mě zajímalo, co se stalo z Ce-lesty, kterou jsem tu zanechal při svém odjezdu před dobrými dvěma lety. Pouhý okamžik pro někoho, kdo jako já může být svědkem tisíce pozemských let.

Nedhápal jsem, proč mě toto číslo kdesi v hloubi mého vědomí děsí.

Tisíc let...

Pokračoval jsem ve své práci. Provedl jsem rituál i u tohoto děvčete, které však nebylo tím, po čem jsem celou dobu pátral. Nebylo onou inkarnací, která má našemu ochabujícímu plemeni dopomoci k novému rozkvětu. Oním... ano, nazvěme to jménem onoho navěky nenáviděného... Mesiášem.

Morisco znovu naplnil kalich svojí krví a učinil tak ještě třikrát. To bylo málo ve srovnání se službami, které jsem vykonal v Novém světě. Ale Sevilla taky není širé povodí Amazonky-

Když jsem byl hotov, cítil jsem se unavený jako vždycky. Neboť nejen kalich vykonává magii, které je zapotřebí ke

stvoření našince, také
strážce se účastní ceremoniálu a angažuje se. Blízkost nesvátosti, je-li aktivní, se také mne pokaždé dotýká dechem nového stvoření. Cítil jsem vše, co cítily ty děti a současně mě toto utrpení odškodňovalo za vlastní nesnáze...
"Ukážu ti tvůj příbytek," nabídl se Morisco, který vypozoroval za mojí maskou špatně skrývané rozladění, třebaže se za maskou dalo jen pramálo rozeznat. Nikdo nebyl schopen vidět provizorní stehy, kterými byla maska upevněna k mé skutečné kůži. Tato falešná tvář měla v sobě cosi odcizujícího, co jsem sám pociťoval, když j sem ji čas od času bral do rukou a držel ji před svýma vlastníma očima.
Vypadala... nevím, jak bych to měl jinak vyjádřit... zastarale. Ne že by "stárla, ale přece jen jako by byla "nemoderní" . Pocházela z časů před mým bytím. Ležela mi u nohou, když jsem procitl ze sna, který mě stvořil. I tenkrát vypadala stejně jako teď a probouzela podezření, že jsem jen jedním z mnoha, který ji kdy nosil.
Musel být už nějaký strážce přede mnou. Neboť naše plemeno bylo již rozšířeno, když sem nabyl vědomí. Nevím, co se stalo s mými předchůdci. Co se jim přihodilo a co zavinilo, že jsem vykročil v jejich stopách. Nikdo mi o tom nic neřekl.
Souhlasil jsem a Morisco mě odvedl z iniciačního sálu paláce. Nebavil se se mnou o ničem, co přesahovalo oblast mé služby. Kalich, zahalený šátkem, jsem si tiskl k hrudi a tlukot mého srdce v něm nalézal mnohonásobnou ozvěnu. Nejednou jsem měl pocit, že poslední údery všech těch zastavených dětských srdcí se uchovávají v této nádobě. Že v ní jako o závod tlučou dál...
Zatímco jsme procházeli mezi románskými sloupy a pod pochmurnými freskami, měnila se pomalu moje nálada. Zastavil jsem se a vyžádal jsem si, aby mi osedlali a přivedli
koně. Tím jsem Morisca urazil a pak ještě víc, když jsem mu odmítl dát vysvětlení této změny smýšlení.
Bylo mi to jedno. Nikdo nedbá upíra v masce. Nikdo neví o tom, kdo se musí skrývat za cizím obličejem...
Nejsem odpovědný nikomu než sám sobě.
A - samozřejmě - kalichu.
"Kam jdeš? Nemůžeš počkat do zítřka?"
Celesta, odpověděl jsem tak, že jsem to mohl slyšet jen já sám. Nemohu nechat Celestu déle čekat. Touží po mně. Nebo bys mi ji chtěl snad nahradit ty, hloupý velikáši?
Mlčky jsem opustil palác, který se pokoušel skrýt muslimské vlivy, nicméně nedokázal to o nic víc, než celé tohle město, do kterého jsem se vracel s rozpolcenými pocity.
Už na počátku mé cesty do Ameriky nebyla Sevilla to, co ještě před jedním nebo dvěma staletími. Znal jsem toto město jako významnější a mnohem víc fascinující. Tento říční přístav sice stále ještě otvíral bránu k drahocenným kovům v koloniích. Ale co do významu ho mezitím už dávno předstihl Cádiz, a bylo to cítit ve všech jeho uličkách. Obchod tu už nekvetl jako dřív. Nemohlo být sporu, že tu už dávno chybí osvěžující novinky.
Bylo Moriscovou úlohou postavit se běhu času. Ale on se raději spoléhal na moc, která mu tradičně spadla do klína. Byl to líný, nesnesitelně samolibý pohlavár. Mé pohrdání mu bylo jasné.
NEBEZPEČNÉ B? TAJEMNÉ ,jf EHOTICKÉ
V^PIRSRÁ
Přítomnost, Sydney
Landru zazvonil u dveří domu. Ten měl vchod odvrácený od ulice, měl malou zahradu, která chránila před pohledem z ulice a poskytovala iluzi soukromí.
Nechránila však před bytostmi, jako byl on.
Byl čas nočního spánku. Ani v jednou okně se nesvítilo. Teprve zvonění vzbudilo obyvatele. Za zaskleným okýnkem na dveřích se rozsvítilo matné světlo. Kdosi se šou-ral po chodbě.
Pak někdo zavolal: "Proboha, kdo to je?"
"Bůh zla!" křikl Landru. Nečinilo mu potíže vyslovit to. Znal spoustu bohů. Na svých cestách se setkal s mnohými kulty, s mnoha vírami. "Otevři!"
Klíč se otočil, cvakla závora. Pak se dveře otevřely a objevil se v nich starý muž v proužkovaném pyžamu.
Landru se usmál při pomyšlení, že je vlastně více než desetkrát tak starý jako tento stařec. Ale ještě stále jej naplňovala stejná vitalita jako tenkrát, když převzal úřad strážce. A ani jeho prokletí na tom nic nedokázalo změnit.
"Pozvi mě dál! "řekl.
"Vstupte..."
Landru již mezitím překročil práh. Z horního patra k nim dolů dolehl tenký, nakřáplý hlas: "Kdo je to, Same? Co chce?"
"Neříkej jí, že jsem přišel sfouk-
V DRUHÉM POLOLETÍ 1997
V ROMÁNOVĚ ŘADĚ
VAMPÝRA
VYCHÁZÍ:
sv. 023 Felidae sv. 024 Souboj strážců sv. 025 Věčná válka sv. 026 Lilith X 2 = ? sv. 027 Syn Landrua sv. 028 Pět dnů smrti
J 5
nout vaše životy, Same. Neznepokojuj ji. Já se o ni postarám sám." Vyšel po chodech nahoru.
Z jeho kroků žena poznala, že nahoru nejde její muž. Několikrát rozrušeně vydechla, pak napůl zdušeně vykřikla. Tohle nebyl obvyklý čas k přijímání návštěv. Tohle byl čas, kdy staří lidé umírají...
Seděla vzpřímeně na posteli, když Landru vstoupil. Vypadalo to, že právě rozsvítila lampu. Zornice měla široce

vytřeštěné. Zírala ke dveřím, zatímco rukou cosi hledala v zásuvce nočního stolku.

Snad zbraň...

Ale nakonec odkudsi vyhrabala jen brýle.

Landru šel k ní. Počkal, až si nasadí brýle. Vykouzlil si důstojný oblek.

"Vstaň," řekl. Svou vůlí v samém počátku rozdrtil láteření bělovlasé, hrůzou zbledlé ženy, jejíž krev se mu hnusila. Ponechal jí její strach. Ať se třese. "Vstaň a povlec nově postel svým nejhezčím ložním prádlem. UčeŠ se a pak přijď dolů knám."

Obrátil se a vrátil se dolů k pánovi domu. Ten stále ještě stál na chodbě. Paže mu bezvládně visely podél těla. Neměl mnoho masa na kostech. O toho se červi určitě neporvou.

"Kde je telefon?" zeptal se Landru.

"Tam." Muž ukázal do vedlejší místnosti.

Šel napřed. A Landruovi naprosto nevadilo, že má při telefonování svědka. Netrvalo to dlouho. Vyřídil to krátce.

Když byl hotov, ozvaly se na schodech kroky.

"Tvá žena jde," řekl.

Pak to s oběma krátce vyřídil.

A pak čekal.

Beth MacKinsayová reagovala na telefonát tak, že by tím byla sama -kdyby byla ještě tou "starou" Beth - zděšena.

Blonďatá reportérka vlastně čekala na návrat Lilith, o které věděla, že se chtěla porozhlédnout kolem Salem Enterprises.

Namísto toho zavolal on. A hned se jí zrychlil tep a vzkypěla jí krev, jako by vypila celé vědro kávy.

Liknavě se upravila. Nezávislost, kterou si vždycky bez problémů uchovávala, byla najednou tatam. Magický virus v její krvi odváděl stále ještě spolehlivě svou práci, její city byly obráceny o sto osmdesát stupňů. Koho dřív milovala, toho nyní nenáviděla. Kým opovrhovala, toho teď zbožňovala...

U Landrua to pociťovala ještě ex-trémněji než u jiných osob. Ale vůbec jí nepřišlo na mysl, že by k tomu mohl i on nějak přispět. Zdálo se jí to normální. Její vnímání přítele a nepřítele se proměnilo. Každý měl právo se přeorientovat, navázat nové vztahy, zničit staré...

To nejhorší bylo, že musela Lilith předstírat, že následky magického moru zmizely. Landru jí to přikázal. Učinil z Beth svoji špionku a...

"Milenku!"

Jen to pouhé slovo vyvolávalo v jejím klínu žár. Vlhký chtíč. Neovladatelnou touhu.

Dokončila svůj make up v rekordním čase. Natáhla na sebe své nejvyzývavější hadry. Lodičky s nejvyššími podpatky.

Se svým vozem dojela na adresu, kterou se dozvěděla od Landrua. Nebylo to od jejího bytu daleko. Návštěvu u ní zřejmě už nechtěl riskovat. A Beth to přivítala, protože riziko, že by je Lilith překvapila, bylo opravdu vysoké.

Ulice byla klidná, jako po vymření. Na dveřích bylo napsáno S. & G. Fullerovi. Dveře se otevře-

ly dřív, než Beth mohla zazvonit nebo zaklepat.

Kupodivu neshledávala Landru-ovo oblečení staromódním ani přemrštěným, třebaže měl na sobě, jako častokrát, skutečně starodávný oblek s vestou a kamašemi. Jako by přišel nějaký místní obyvatel z časů založení této čtvrti, aby přivítal hosta z přítomnosti...

Beth nedopřávala přespříliš prostoru těmto bláznivým myšlenkám a ochotně klesla do rozevřené náruče upíra.

Věděla, kdo to je.

Těšilo ji to.

Vdechovala jeho moc a neotřesi-telnost jako nějakou drogu...

Zatímco se líbali, upadala neodvratně do opojení. Landru zavřel dveře a vedl ji dál do domu.

Po schodech vyšli nahoru.

Svítilo tam jen jediné světýlko.

"Komu patří ten dům? Jsme tu sami?"

" Sami," přikývl Landru. Jeho pleť byla bledá. "Chtěl jsem mít k tobě blíž..."

Ložnice působila velice spořádaným dojmem. Nebyla zařízena nijak zvlášť vkusně, ale Beth by se v Lan-druově blízkosti cítila dobře všude.

Došla až k posteli. Zatímco se obracela, začala si už rozepínat blůzu.

Také Landru začal jakoby naprosto samozřejmě odkládat své šatstvo.

"Chtěl jsem ti udělat radost," přiznal se, "ale nevyšlo mi to."

Na okamžik se zarazila.

"Myslím Moskowitze," řekl. "Chtěl jsem ho odstranit, ale..."

"Ale?" Látka sklouzla Beth z horní části těla. Neměla na sobě podprsenku. Měla malá pevná ňadra a roztouženě si je teď sama hladila.

"A kde je ona?" zeptal se Landru. Vypadal, jako by sotva ještě dokázal ovládat svůj chtíč. Rychle ze sebe shazoval šustící oblečení.

Beth se k němu přitiskla nahým

tělem. Byla štíhlá jako chlapec. Ale i její nepříliš bujně vyklenuté obliny působily velice vzrušivě. Dříve ji přitahovaly jen ženy. Také to se teď změnilo...

Landru ji pohladil po krátkých vlasech. Potom s ní klesl na postel a položil si ji na sebe, takže se svými ňadry přitiskla

k jeho široké hrudi. Cítil její teplo i touhu.

Zavzdychal.

Ruku ji vsunul mezi nohy. Zasténala a pokrývala jeho krk krátkými polibky. Její ruka nalezla jeho úd a pomalými pohyby ho počala masírovat.

Současně vyprávěla.

Prozradila, že se Lilith vypravila k Salem Enterprises, aby prověřila Feynovo tvrzení, že nový náčelník klanu experimentuje se spojením vědy a magie. Údajně má v úmyslu genotechnicky učinit současné upíry imunními proti všem jejich omezením.

Landru pozorně naslouchal, když mluvila o tom, že by snad upíři mohli být chráněni před zničujícím vlivem křesťanských relikvií či snad dokonce i proti smrtícímu účinku kladiva a kůlu. Nedal však na sobě znát, jestli považuje Horovy ambice za realizovatelné. Nakonec jen řekl: "Henna mi už naznačovala, že se v klanu něco děje. Budu se o to muset začít zajímat, až mi to okolnosti dovolí. Ale teď se situace vyvinula tak, že si vyžaduje všechnu moji sílu a všechen čas. Proto mi to taky s tím smrtelníkem, tím "blbcem", jak jsi mu sama říkala, nevyšlo...!"

Tím myslel Moskowitze. Beth to pochopila okamžitě. Ale nechápala, co tím chce vlastně říct.

"Co se stalo?" zeptala se. Její dlaň svírala jeho stále narůstající, tvrdě

ztopořený úd, po kterém už toužila víc, než po jakýchkoli slovech.

Ale nechtěla ho zklamat.

"To, na co jsem pořád čekal," řekl.

Pohlédla mu do očí. Ucítila, jak jí naskakuje husí kůže, když v nich zahlédla hlubokou propast.

"Ucítil jsem to, právě když jsem ho chtěl zabít," řekl Landru. "Nemůže být pochyby: je zase tady!"

"Kdo?"

"Kalich..."

Paddington Street

Zatímco Lilith sledovala amébo-vitě prchající symbiont, měla pocit, jako by její tělo ztvrdlo jako porcelán.

Všechno bylo tak neskutečné. Cítila obrovskou vnitřní bolest.

Jen několik kroků od ní klečelo ztělesnění hříchu. Žena, jejíž tvář jako by se v dvojí projekci viditelně prolínala s fyziognomií divoké kočky: s vyceněnými zuby a zahalená tajemstvím...

Noc byla chladná a děsivá. Zde, na Paddington Street 333, kde se proti bezhvězdné obloze tyčila rozestavěná mnohopatrová budova, stála Lilith tváří v tvář oné osobě,

0 které měla jistý pocit, že ji musí nenávidět.

Felidae.

Bylo to skutečně její jméno - nebo jen odkaz na podobu, které dává přednost před jinými: podobu velké, mrštné divoké kočky...?

Kdysi dávno ukradla Starému plemeni Liliový kalich a stvořila s ním Creannu, Lilithinu matku. A pak

1 další životy, na vrchovině Beinn Dearg, v zřícenině starého opatství.

"Pojď blíž! Co nejblíž!"

Sešněrována v těsně přiléhavém postroji z řemenů, vzhlédla Felia-dae vzhůru k Lilith. Její hlas řinčel

8

jako rozbíjený porcelán - nebo jako tříštící se sklo.

Hodilo se to k tomu chladu, který se pomalu zmocňoval každého centimetru Lilithiny nahé kůže.

Symbiont z ní spadl, jen aby se k rudovlasé upírce pomalu a opatrným obloukem přiblížil z opačné strany.

Lilith se pokoušela tlumit svoji nedůvěru vůči Felidae. Připadalo jí to těžké. Věděla už o této klíčové postavě příliš mnoho. Vše, co kdysi učinila Creanně, pociťovala Lilith, jako by se přihodilo jí samé.

A potom už stačil jeden hluboký pohled do těch sirně žlutých očí a hned věděla:

Ona netuší, že ji znám - jak by také mohla? Nahlédnutí do Creannina života, které mi symbiont umožnil, se nedalo předvídat.

Lilith se odhodlala k odvážnému závěru. Spontánně se rozhodla, že Felidae zatají, co ví - alespoň do té doby, než bude vědět, co si má o této kočičí ženě myslet a co od ní může čekat.

"Kdo jsi?" Sklouzlo jí to ze rtů snadněji, než se obávala.

Svůdný úsměv vymazal z Felidai-ných rysů všechen zbytek animalní síly. Také ona změnila taktiku. Předstíraná něžnost měla ukolébat pozornost pozorovatelky.

Zlodějka kalichu byla bezpochyby velice přitažlivá bytost. Ale byla to neoduševnělá, vypočítavá krása kudlanky nábožné, která své bližní taky k smrti miluje - aby je vzápětí sežrala.

Tak jako kdysi Karl svoje ženy, blesklo Lilith hlavou. Na chvíli jako by se v jejím duchu překrývaly dva životy.

Felidae ohrnula rty. Namísto aby odpověděla na otázku, řekla: "Ty nejsi úplně ta, kterou jsem čekala. Cítím strach. Pochyby. Jakousi... nevyrovnanost!"

Lilithino nahé tělo se napjalo. Ne-

líbilo se jí, že už první Felidaina slova znějí, jako kdyby zahajovala soudní proces.

Tak dlouho potají doufala a čekala, až jednoho dne stane tváří v tvář oné zlodějce - a požene ji k odpovědnosti za to, co zosnovala dávno v šeré minulosti!

A přitom teď, když klečí přímo před ní, na dosah, celými staletími nezměněná (zatímco matka se už dávno rozpadla v prach!), by se Lilith ze všeho nejraději na místě otočila a co nejrychleji zmizela do noci.

Nikdy jsem neměla zapotřebí honit se za Liliovým kalichem. Nyní přišel on za mnou...

Jedině tato myšlenka ji stále ještě zadržovala.

Upřeně zírala na Felidae a současně si přála, aby se k ní symbiont vrátil a zakryl její nahotu.

Oproti všemu očekávání ji amé-bovitá hmota vyslyšela, a to za kritického dohledu klečící, která ani teď, ani v náznaku neučinila pohyb, aby se zvedla. "Šaty" se spořádaně vrátily zpět. Dotek byl důvěrně známý. A přece jakýsi zbytek cizo-ty zůstal.

Symbiont nebyl docela v pořádku.

Lilith se o tom naposledy přesvědčila při své návštěvě v Salem Enterprises. Symbiont měl zjevné problémy při setkání s otevřeným ohněm - což byla věc - která mu v minulosti nepůsobila žádný problém.

Nyní, když zase přilnul k její kůži, odhalil další nejistotu. Aniž by to mohla Lilith nějak ovlivnit, odkryl hned celou škálu nejistot - kroutil se a proměňoval jakoby v nervózních záchvatech do stále nových vzorků a tvarů...

"Zbláznil se?"

Otázka byla strohá.

Felidae kdysi symbiont propůjčila Creanně. Musí tedy nejlíp vědět,

co s ním je. Ta hra na schovávanou tu byla zbytečná.

"Ty víš, co to je?"

Felidae přikývla. Ukázala na kožené pletivo, obepínající její tělo. Náhle se z něho oddělilo cosi, co Lilith příliš dobře znala: vlasově tenký výběžek, který se krátce jako cha-padélko medúzy zmítal ve větru -a pak se právě tak rychle zase vrátil do koženého pletiva.

Lilith nevěděla, proč ji zpočátku tak zaskočilo, že také Felidaino oblečení z řemení je symbiont. Snad proto, že si až do této chvíle myslela, že má nějaký unikát.

"Kolik jich takových je?" zeptala se chraptivě.

"Dva," odpověděla Felidae, přičemž budila dojem, jako by bylo pod její úroveň odpovídat na Lilithiny otázky.

"Tvůj symbiont přikázal mému, aby mě sem přivedl?" Lilith nepřišla na Paddington Street dobrovolně, poté co zničila klonovaného upíra a co se Salem Enterprises rozpadl v nezvladatelném chaosu.

"Ano."

"Proč? Kdo jsi?"

"Nikdy jsi o mně neslyšela?"

"Nikdy."

Lilith dokázala být dobrou lhářkou, když na to přišlo. Přesto měla pocit, že je víc a víc průhledná.

Konečně se Felidae zvedla. A přesto ani předtím nebylo v její pozici na kolenou nic podřízeného.

"Kde je to světlo, které jsem předtím viděla?" zeptala se Lilith.

Felidae otázku ignorovala. Rukou se dotkla symbiontu - vnořila se přímo doprostřed jeho proměn.

"Snad bych mohla pomoci - když dovolíš," nabídla se, aniž by použila přímé otázky.

"Když on dovolí." Lilith přikývla, ačkoli její nevole ve Felidaině blízkosti narůstala.

A ještě něco se nedalo popřít: Fe-lidaino charisma se podobalo Lan-druovu! Dva osudy, v jejichž průsečíku je Liliový kalich...

Kde je ten kalich trpkosti asi teď?

Zde nahoře, na prozatímní střeše hrubé stavby, se nenacházel. Felidae byla - pokud ho vůbec ještě má ve svém držení - zjevně dost chytrá na to, aby ho sebou tahala jako nějaký putovní pohár. Při takovém jednání by nemohla ani rok unikat před léčkami svého pronásledovatele.

"Myslím, že to dovolí," řekla upír-ka.

Xilith ale nevěděla, jestli má strpět, aby jí tahle bytost něco dělala s šaty, které se vymkly kontrole. Nevěděla ani, jestli by tomu mohla zabránit.

Její proměnlivé šaty byly mezitím ovlivněny už jen pouhou blízkostí druhého symbiontu. Pomalu se uklidňovaly.

Náhle se z řemenových šatů oddělilo jediné chapadélko a vnořilo se ve výši pupku do Lilithiny druhé kůže. Lilith už už čekala, že se kořenovi-tý výběžek neomezí jen na její sym-biont, nýbrž pronikne hlouběji do jejího těla...

Nic takového se nestalo.

Lilith přesto chtěla protestovat, ale Felidaino gesto ji umlčelo. A pak po chvíli se zlodějka kalichu zeptala: v

"Proč jsi nezabránila tomu, aby byl zmrzačen?"

Jeho život se skládal z tolika obrazů, z tolika triumfů. A přece stačila jediftá, nezapomenutelná potupa, aby veškerá vítězství ztratila cenu!

10

Landru si užíval rozkoše v náručí smrtelnice. Ale ani nyní nedokázal úplně zahnat myšlenky na minulost. Na zastávky svého života od doby, kdy ho vykastroval jistý slib...

Jemu se vedlo hůř než komukoli jinému. Ne bez důvodu se už více než dvě a půl století honil za kalichem. Nebylo to vůbec z idea-lismu.

Jen z viny.

Byla to škaredá chvíle, když se mu magická replika nesvátosti najednou rozletěla před očima, což umožnilo Moskowitzovi utéci. Od této chvíle Landru už nenacházel nikde útočiště před útočícími vzpomínkami.

S ženou, která se pod ním svíjela a uváděla jeho černou krev do takového varu jako on její červenou, o tom nemohl mluvit.

S nikým nemohl mluvit.

Byl vždycky sám. Jen výjimečně uzavíral epizodická přátelství. A nikdy ne způsobem, jak si to představují lidé.

Celesta...

Nona...

Laila...

Byly to vždycky ženy, ke kterým se cítil být dočasně přitahován. Také Creanna se k nim počítala. Patřila k těm obrazům, které by rád v sobě vymazal. Ale její dcera mu ji neustále připomíná...

"Co je? Kde se touláš duchem?" ¦ Zaraženě ustrnul v mechanických pohybech. Skutečně jej udivilo, když četlv jejích očích výčitku.

"U tebe," zalhal. "Což to necítíš?"

Usmála se. Přitiskla se k němu ještě těsněji. A Landru pocítil nutnost soustředit trochu pozornosti na Beth. Tušil, že mu brzy jako spo-jenkyně může být k nezaplacení.

"Pověz mi ještě jednou," požádal ji, když unavena ležela vedle něho,

"co ses od Lilith dozvěděla o tom, co se přihodilo v Llandrinwythu. Opravdu neměla ta zlodějka, kterou jsi dokázala popsat jen tak neurčitě, žádné jméno...?"

Landruova vzpomínka

Byla noc, zatímco jsem ujížděl k severu. Kalich byl bezpečně zabalen, kůň z dobré stáje. Bez přestávky běžel až do Las Pajanosas, kde na kraji vesnice stál Celestin dům. Vypadal jako malá hacienda a já jsem byl zvědavý, co se tu všechno udalo za mé nepřítomnosti. Zároveň jsem toužil po důvěrně známé krvi.

Celesta nebyla kreatura. Třebaže si už v sobě nesla moji nákazu.

Vzpomínka na dny a noci orgií ve mně narůstala. Když se konečně v dosahu mých očí objevil dvorec, sestoupil jsem z koně a zanechal jsem jej v magickém kruhu, který jsem mohl překonat jen já sám.

Potom jsem sňal svoji tvář, tu dobře známou masku, ukryl jsem ji do prázdné sedlové brašny a promnul si svůj vlastní, pod maskou poněkud strnulý obličej. Nakonec jsem se ve zvířecí podobě vydal na zbytek cesty k tiché budově.

Noc byla vlahá. Nemít Celestu za milenku by bylo nesnesitelnější než její ztráta, protože ji co do půvabu nemohla předstihnout žádná žena. Skryté zlo její duše mi skýtalo milostné vzrušení zcela zvláštního druhu. S "hodnou" milenkou bych se jen nudil.

Celesta neznala moji masku. Znala mě jen takového, jaký jsem byl, když jsem kdysi dávno procitl. Samozřejmě že taky nevěděla, co jsem ve skutečnosti zač a jaké mám poslání. Dokonce i kdybych chtěl, nemohl bych jí to prozradit...

Vyletěl jsem tedy k otevřenému

oknu jejího pokoje v arkýři. Dva roky nemohly zničit setbu, kterou jsem zasadil při našem rozloučení do temných polí její krve.

Pokoj byl beze změny. Mé oči pronikaly temnotou a pásly se v koutech ložnice. S touto postelí, stíněnou baldachýnem, se mi pojily vzpomínky, které mi bezprostředně po mém návratu do lidské podoby rozpoutaly žár v bederní části těla. Má kožená křídla už dávno zmizela pod lidskou kůží a já seděl, hořící nedočkavostí, na okenním parapetu. Vůně - dobře známé, třebaže nepovažované za nutné, pronikaly do mých smyslů. Uviděl jsem nádheru Celestiných vlasů. Její štíhlé, hebké a vyvinuté tělo se rýsovalo pod jemnou přikrývkou, kterou měla přitaženu až ke krku. Pokoušel jsem se zaslechnout její dech.

Ale pak už byla má trpělivost u konce.

Při vstupu jsem narazil na něco, co jsem považoval za pavučinu. Neroztrhlo se to hned, nýbrž lepkavě se to pokoušelo mě zadržet. Pak se to ale roztrhlo a já pokročil dál ke své nejmilejší, která stále ještě neměla ani potuchy o mém návratu.

Nejsem schopen lásky - zato však chtíče a rozkoše. Tomu rozlišování, které si lidé vytvořili, aby svým pudům propůjčili vyšší "posvěcení", jsem se vždycky vysmíval. Připadá mi to jako zbytečná tretka a sebeklam. Kejkle, kterými oklamávají sami sebe. Nakonec jde každému jen o vlastní rozkoš. Co je proti tomu nějaká "láska"...

Poklekl j sem vedle Celesty. Shrnul jsem jí dozadu vlasy, přikrývající její dokonce i ve spánku velice výrazné rysy...

.... a tu jsem poznal svůj omyl.

11

Prohlédl jsem hnusnou a zákeřnou lest.

Podvod.

Poznal jsem to pozdě, a aniž bych ho i chápal. A přece už vzápětí spadly za mými zády v obou oknech mříže - a také tam, kde jsem viděl dveře, se ozval na podlaze v chodbě jakýsi hluk.

Ach, toto jsem pochopil hned: teď sedím v kleci! Někdo si dal tu velkou námahu, která ho stála spoustu prostředků, aby to tu na mě nalíčil...

Strhl jsem pokrývku z postele, na které neležela má Celesta, nýbrž jen její mizerná nápodoba. Jen vlasy a kůže, ze které vlasy vyrůstaly, patřily mé nejmilejší. Cítil jsem to hned, když jsem do kštice zabořil prsty. Ale všechno ostatní byl jen špatný vtip...

Nemohl jsem mít pochybnosti, že Celesta je mrtvá. Vždyť i tam, odkud jsem přijel, nezůstal nikdy naživu ten, komu strhli z hlavy "skalp"!

Ale co se stalo?

Ještě stále jsem neprohlédl smysl této léčky. To se stalo, teprve když jsem se obrátil k jedné mříži v okně a poznal její nedotknutelnost. Nebyla jen prostě ukována na kovadlině, nýbrž navíc opatřena oněmi náboženskými symboly, které našemu plemeni způsobují tolik příkoří!

A ta domnělá pavučina byly nitky, upevněné na stropě a ztrácející se v podlaze ložnice, jako by vedly dál do nižších prostor...

Signalizační zařízení.

Dveře za mříží se otevřely. Obrátil jsem se, ale nepropadal jsem ještě panice. Ani bolesti nebo smutku nad Celestou. Cítil jsem jen, že tu něco nehraje. Jako bych i já měl v sobě hodiny, citlivé na vnější podněty.

Narazil jsem na nenávist.

Tolik nenávisti, že jsem to snad dosud nezaznamenal u žádného člověka!

12

Život se dá chránit, dokud to jde, ale pokaždé se najde nějaké poprvé...

"Buenos tardes, bestie!"

Vyšel jsem mu vstříc. Jemu, jehož jsem neznal, jakkoli nápadná byla podoba v jeho rysech. Byly to Ce-lestiny oči. Tytéž výhružné plamínky. Chyběla jen ta vše ovládající, roz-košnická oddanost...

"Kdo jsi?" zeptal jsem se. A*přece jsem to věděl (tušil) dávno.

"Mluvme o tobě," odrazil moji otázku. "Kdo jsi ty, bídáku?"

"Kde je Celesta?"

A tak jsme si chvíli přehazovali otázky sem a tam. Snad existovaly i odpovědi. Ba dokonce zcela jistě. Ale ani jeden z nás neměl zájem zbavit toho druhého nejistoty. Dokud nevzplane hranice...

"Nechals na sebe dlouho čekat. Skoro rok..."

"O čem to mluvíš?" Pokoušel jsem se ho získat do své moci. Ale narážel jsem na neviditelné překážky. Měl na hlavě klobouk pokrytý jakýmisi výšivkami. A oděv, který vypadal jako roucho nějakého světce -a právě tak hnusně smrděl. Kromě toho byl ověšen řetězy a krucifixy. Byl přímo pochodující křesťanství. Nebezpečný šílenec, jehož motivy jsem mohl jen tušit.

"Ty jsi Celestin bratr?"

Podle stáří a podoby by tomu tak mohlo být. Ale zase odpověděl jen protiotázkou: "A ty její vrah? Který si ji zotročil? Který ji zneuctil a..."

Zmlkl.

Zvedl lucernu a pozoroval mě v jejím světle. Železné tyče vrhaly stín na mé tělo, které však žádný stín nemělo.

Viděl to.

Tento muž si uměl všímat.

Prudce se nadechl. Zamával lucernou sem a tam. Ať už byla v jakémkoli úhlu, nic se nezměnilo.

"Aby ses moc nepolekal," řekl jsem.

To stačilo. Mohl se opevnit za věcmi, které jsem dosud ještě nemohl překonat. Ale nemínil jsem se nechat zastavit. Byl jsem strážce kalichu. Byl jsem s ním spojen i na takovou krátkou vzdálenost jako teď. Neexistovaly žádné zdi, žádné mříže, které by mě dokázaly zadržet...

Ale podcenil jsem toho nenávist-níka. Ještě dřív, než jsem byl schopen rozvinout svoji magii, vyšlehly prudce z podlahy, stropu i stěn plameny! Vzplál ohňostroj zcela zvláštního druhu, a ve všem tom hluku, prskání a praskání nebylo už rozumět jedinému slovu.

Beztak čas konverzace byl za námi. Měl jsem shořet, aniž bych se dozvěděl proč. A přece jsem jednal. Dým se mi dral do plic, zatímco jsem pochopil, že spolu s touto ložnicí lehne popelem celá tato nádherná stavba - dost možná i včetně samotného žháře. Byl připraven zemřít. Pokud půjdu do pekla s ním...

Věděl o mně méně než nic. Jinak by měly mříže před dveřmi menší rozestupy mezi tyčemi. Rychlostí myšlenky jsem provedl proměnu. Kašlal jsem na nadpozemský žár, vězící v železe.

Zahalen kouřem protlačil jsem se mříží. Spálil jsem si srst. Ale zadržet mě to nemohlo.

Onen Celestin příbuzný stál ještě na chodbě. Stál a hleděl na mě jako na ztělesnění ďábla, když jsem se náhle nepozorovaně před ním proměnil z tělíčka krysy.

Okamžitě tasil kord a vztekle mi ho vrazil do břicha. S pohrdáním jsem ho chytil za loket a zkroutil mu ruku, až upustil zbraň.

Každé dotknutí jeho těla mi působilo bolest. Nedovolil jsem mu však, aby poznal, že trpím. Vlastnoručně jsem si vytáhl kord z těla. Jeho čepel byla pokryta temnou, rtuťo-vitě se perlící tekutinou.

Jen zíral. Zkamenělý hrůzou. Ochromený poznáním vlastní bez-významnosti. Smeten vědomím, koho si vybral za soupeře.

Vrazil jsem mu kord do krku. Zachroptěl.

Zuřil jsem. "Červe...!"

Vložil jsem do toho slova všechno pohrdání.

Krucifixy jako by se proti mně vrhly, podobny jiskrám, tryskajícím z ohně, rozněcovaného vichřicí. Vzdoroval jsem temným stínům, které mnou projížděly. Hroznému vytí hlasu, který jsem nechtěl slyšet - který žádný upír nechce slyšet.

Otočil jsem čepelí.

Můj protivník šel do kolen. Pokoušel se nepouštět své utrpení přes rty. A přece to nebylo možné. Bylo po všem. Vše, co si připravil, aby se postavil proti neznámému nepříteli, se právě teď ukázalo nedostatečné.

"Kdo-jsi...?"

V tomto stadiu nebylo už zapotřebí žádné sugesce ani magie, abych ho přiměl k řeči. Věděl, že už patří smrti.

"Jsi - Celestin bratr?" pokusil jsem se mu odpověď zkrátit.

"Ano..."

Chroptění. Nic než ubohé, na pouhé procházení vzduchu omezené chroptění.

"Co se stalo s Celestou?"

"Ona... onemocněla... Slábla den ze dne..."

"Proč?"

"Kvůli tobě - zrůdo!" Ještě jednou se vzepjal. "Vrátil - jsem se domů z daleké - cesty. Našel ji. Přiměl jsem ji - k řeči. Naslouchal jsem jí i v noci - když blouznila v hrozných snech. A dozvěděl jsem se - něco neuvěřitelné. O tobě, bastarde!"

13

Z úst se mu vyvalil proud dobré krve. Byl jsem v pokušení loknout si. Zvedl ke mně oči.

"Pořád jsi mi ještě neřekl, co se § ní stalo!"

"Ty se - ještě ptáš? Ona se - zabila! Zabila se, má nejmilejší ze všech na celém světě! Předtím se ještě týdny a týdny sžírala kvůli někomu, kdo ji opustil a už se nevrátí... jenž není člověk, jak jsem se brzy dozvěděl. Ne. Tak co tedy jsi? Satan...?"

Zasmál jsem se. Ten, koho oni nazývají Satanem, neexistuje. Existuje jen zlo. A je všude...

"Byl jsem útěcha tvé sestry. Její posila za chladných nocí i horkých dní. Říkáš, že byla tvoje nejmilejší - ale já ti říkám: nikdy k tobě nebyla ani trošku tak něžná jako ke mně! Kde jsi byl, když nemohla snášet tu pitomou pakáž, ty obhroublé po-sluhy a vesničany? Když její kůže toužila po jiné kůži...?"

"Ty... příšero!"

"Co se z ní stalo? Nesla v krvi mé znamení, moji nákazu..."

Zřejmě pochopil, co chci vědět. Snad mu blízkost smrti otevřela hlubší náhled na druhou stranu reality.

"Probudila se... v rakvi... Označili ji... za čarodějnici - pronásledovali ji a - usekli hlavu... její nádherné vlasy... vzal jsem je, aby je nespálili s ní..."

Cítil jsem žár, který jako by z železa přeskočil na mě. Potom jsem toho blázna nakopl. Zhroutil se na záda. Kord se zlomil a způsobil mu ještě horší zranění.

"Proč jsi ji skalpoval?"

Neodpověděl. Považoval jsem ho za mrtvého. Plameny šlehaly kolem nás. Sklonil jsem se nad něho, abych mu vyrval srdce. Bez srdce jsem ho chtěl poslat do pekla. Nebo do nebe...

, A v tu chvíli mě zasáhla jeho pěst. Uder byl proto tak strašný, protože

14

mezi prsty svíral něco, z čeho jsem měl pocit, jako by mi nasadil na hlavu trnovou korunu.

Krucifix!

Kříž s postavou, ztělesňující opak toho, co jsem na všech svých cestách dosud marně hledal!

Zapotácel jsem se.

Cítil jsem, jak se to vpaluje do mé tváře.

Mé maso se škvařilo. Spalovalo. Chytil jsem ruku, svírající krucifix. Tu příšernost, která se mi na tvář přilepila jako vlhké rty na sklo pokryté jinovatkou.

Vřel jsem vzteky, když jsem tu věc konečně od sebe odtrhl a současně s ní si strhl i kůži. Namísto ní zůstala otevřená rána s odkrytým rudým masem, kterou jsem nikdy neviděl, ale kterou cítím. Neboť není hladká a rovná, nýbrž vypálená hluboko do mé tváře!

Aniž bych se dál staral o Celesti-na bratra, opustil jsem dvorec. Nepotkal jsem nikoho - jako by ten trpělivý blázen propustil všechno služebnictvo a sám pak seděl celé měsíce na číhané.

Shořel teď nahoře, kde se taky všechny vzpomínky na jeho sestru rozpadly v popel. Její vlasy, kterými mě oklamal (od té doby nenávidím vlasy...). Dokud jsem věřil, že je naživu, nemohl jsem na Celestu zapomenout. Ale po její smrti jsem se už pro ni nehodlal trápit.

Vrátil jsem se zpátky ke svému koni. Stál neobjeven pod jedním korkovým dubem. Zrušil jsem magický kruh a co nejrychlejším cvalem jsem vyrazil do rodícího se jitra. Nechtěl jsem do Las Pajanosas, a proto jsem hledal další místo, kde bych mohl utišit žízeň.

Vše, co jsem našel, byl jenom pa-sáček koz, přenocující u svého stáda. Mladý, silný chlapec, který mě zaslechl přijíždět a jistě proklínal toho, kdo ho takovým hlukem probudil.

'

Nikdy jsem nepohrdl ani krví chlapce, pokud odrostl věku, kdy je ještě možný křest kalichem.

Na mnohé oči se nedá zapomenout. A ty jeho patřily mezi ně. Ležel jsem na něm a pil, dokud se dalo z jeho těla vůbec něco vymáčknout. Nehty palce a ukazováčku jsem mu přetáhl tenkou kůžičku víček přes jeho žalující oči. Pak jsem ho ušetřil slu-žebnické existence, utřel jsem si ústa, vytáhl jsem ze sedlové brašny masku strážce a přetáhl si ji přes svůj vlastní znetvořený obličej. Jehla a nit se postaraly , aby maska držela. Navracející se necitlivost masa mi konečně umožnila zapomenout na mé stigma.

Ale když jsem pak chtěl jet dál, směrem na Granadu a k horám, stalo se to, s čím jsem nikdy nepočítal.

Nemohl počítat.

Nikdo mě na to nikdy nepřipravil. Až dosud jsem věřil, že jsem pověřen zacházením s kalichem navěky.

Nyní jsem se dozvěděl, že tisíc let může být jako jediný den.

Když se chýlí ke konci.

Obličej na mém obličeji vzápětí řekl: "Jdi, odkud jsi kdysi vyšel! Jdi hned. Jsi očekáván!"

Bylo to, jako by do mě udeřil hrom.

Přinutil jsem koně zastavit a strhl si masku z tváře, nic se neohlížeje, že jsem si ji teprve před chvílí připevnil. Napínala se mezi mými pěstmi jako pergamen a zase se chystala promluvit. Až dosud nikdy nemluvila. Až dosud jsem něco takového nepovažoval vůbec za možné.

"Proč?" zasípal jsem. "Proč tam mám jet?"

A ta ústa bez jazyka, ty rty, nadzvedávané jindy mými vlastními rty, řekly lhostejně: "Tvůj čas vypršel."
Zasmál jsem se.
Nahlas.
Bezmocně jako ještě nikdy.
A vykřikl jsem: "Vypršel? Co to má znamenat?"
Oči masky se žhavě rozzářily. Měla své vlastní oči, v nichž se nyní objevila nějaká cizí tvář. Ne má (jak by taky mohla?), nýbrž nějakého upíra, kterého jsem nikdy předtím neviděl. Vrylo se mi to do paměti stejně nesmazatelně jako ta strašlivá slova:
"Tohle je tvůj nástupce. Jeď. Předej mu kalich. Ty jsi svou práci vykonal."
Nástupce.
Žilami se mi náhle rozlévala láva. Led mi svíral nepotřebné vnitřnosti, usychající ve mně od doby, co jsem se zřekl svého lidství (ano, přiznávám, já věřím, že jsem byl kdysi člověkem jako každý z mého plemene - ale taky tuto myšlenku nenávidím). Mé nenáročné, pomalé srdce bušilo, jako by muselo protlačet hustou slanou vodu Mrtvého moře ouškem jehly.
Nástupce.
Chtěl jsem odporovat, ale namísto toho jsem jen přikývl.
A cítil jsem se přitom jako špalek, který navěky ztratil schopnost pohybu.
Pak jsem roztrhal masku strážce. Rozerval jsem ji v záchvatu prudké zuřivosti, podobající se holému šílenství. Všechen svůj vztek jsem si vylil na tom nevinném kousku jakési organické látky. Dokonce jsem pil tu trošku krve, obsažené v ní. Byla hořká jako žluč.
Když jsem se znovu vzpamatoval, ležela má maska smrtelně zraněná přede mnou v prachu cesty.
Vzpamatoval jsem se, a přece ne. Pokoušel jsem se shromáždit argumenty, proč bych se měl vzepřít rozkazu masky.
Snad jsem to měl raději udělat.
Ale já jsem poslechl.
S obrazem svého nástupce před
15
očima jsem se vydal na obtížnou cestu tam, odkud jsem kdysi dávno vyšel. Před tisícem let.
Přítomnost
"Zmrzačen...?"
Lilith pohlédla na ženu, která vyzařovala tolik síly, že se ona sama před ní cítila malá a bezvýznamná.
"Amputovaný," upřesnila Felidae. Znovu se z Lilithiny paměti odvinula celá ta doba po boji s tetovaným Feynem. V bezvědomí upadla do rukou bezohledných lékařů. Stáhli jí symbiont z kůže a drželi ji v izolaci - na vojenské základně za městem. Lilith si sice symbiont vybojovala nazpět, ale od té doby se stále dopouštěl nějakých chyb. Už nějakou dobu tušila, že tam s ním asi prováděli nějaké neznámé experimenty. Ale že ho zmrzačili...
"Co bylo amputováno?" zeptala se. "A jak to víš tak jistě?"
Felidae se usmála svým kočičím způsobem. "Kdyby tu všechno bylo, jak má být, pak bys to už sama dávno musela poznat. Ale ty nejsi ani schopná od svého symbiontického partnera přijímat volání o pomoc... To je hanba!"
"Kecy!"
To stačilo. Lilith toho měla až po krk.
"Už dost!" Ukázala na jemný výběžek, podobný kořínku.
A aniž by se jakkoli mírnila ve své aroganci, přikázala sirnooká upírka svému symbiontu, aby se stáhl. Skoro okamžitě se zase obnovila zběsilá proměnlivost jejích šatů.
Lilith zasténala. Děsila se pomyšlení, že Felidae snad ví, jak přivést symbiont k rozumu - a že ji bude muset prosit, aby se to dozvěděla.
"Tys ho kdysi dala mé matce,"
16
řekla stísněně. "Odkud pochází? A pokud skutečně existují jen dva takoví..."
"Tři," opravila ji Felidae. "Teď tři..."
Vypadala i teď stejně jako tenkrát, když navštívila Owaina Glyndwra a pomocí magie kalichu z něho učinila otrockého démona.
"Já nerozumím..."
Felidae vzdychla. "Opravdu nevím, proč to dělám..." Natáhla obě paže. Její symbiont se posunul až na konečky prstů, zatímco Felidae uchopila oběma dlaněmi Lilith kolem pasu, jako by chtěla nadzvednout nějakou nádobu (kalich...). Nenechala se znejistit podivnými tvary či barvami. Dotýkala se látky, ve které byly uloženy životy, vědomí i vzpomínky všech těch neznámých, kteří byli jejími dřívějšími nositeli. Dotýkala se jí a cosi se uvedlo do chodu.
Léčivé ruce...?
"Ne..." Sklouzlo Lilith nejistě ze rtů. Nedůvěřovala jí. Pořád ještě viděla ve Felidae jen hroznou bohyni, která stvořila fiarafa Nap Sána a celou jednu vesnici proměnila v iluzi. Llandrinwyth... Cymru... Radnor... Jak je to už dávno?
Celá věčnost.
Felidae se nedala zastavit. "Zahráli si s ním škaredě," zamumlala, jako by přeslechla Lilithino "ne". "Možná bych ho měla..."
Lilithino vědomí se počínalo kalit. Zapotácela se pod výbuchem hrůzy.
Smrtelné hrůzy symbiontu...
V tutéž dobu

Gene Bradley se probudil zalit potem. Světlo vedle jeho postele bylo rozsvícené. Mohl usnout jedině při rozsvícené lampičce.

Kdyby se někdy některý z jeho

podřízených nebo někdo z vyšších míst dozvěděl, s jakými úzkostmi musí major už nějakou dobu zápasit, mělo by to pro něho fatální následky. Snad by to dokonce znamenalo konec jeho kariéry...

Posadil se.

Byl skoro kompletně oblečený -taky takový jeden rozmar, proti kterému se sice vnitřně bouřil, ale nedokázal se ho zbavit od té doby, co...

Pryč!

Kolikrát měl pocit, že má nějaké vysvětlení pro svoje podivné chování. Ale zůstávalo to pořád jaksi zamlžené. Neuchopitelné.

Bradley nenáviděl neschopnost v jakékoli oblasti života. A že objevoval sám na sobě čím dál tím víc slabin, ho úplně odrovnalo.

Vstal a odešel do koupelny.

Nebyla to opravdová koupelna -asi tak stejně jako tato místnost, kde stála jeho postel, nebyl opravdový domov.

Gene Bradley vedl vojenskou výzkumnou kliniku, sídlící kus cesty za Sydney. Komplex byl chráněn podle faktoru jedna zvýšené bezpečnosti - v neposlední míře taky proto, že tu vláda uskutečnila tu a tam nějaký pokus s mikrobakteriologickými látkami. A minimálně od té katastrofy před několika dny už nemohl nikdo ani trochu považovat tato opatření za přehnaná.

Byli tu mrtví.

Při jakémsi, dodnes jen nedostatečně vysvětleném neštěstí tu přišla o život spousta lidí z ostrahy a několik hostujících vědců...

Bradley zasténal.

Snad jsou to tváře zemřelých, které mu nedopřávají klidu - to by mohlo být vysvětlení.

Ale ne ospravedlnění.

Dřív než se pro tuto práci rozhodl, věděl, o co jde. Každý voják musí své svědomí nějakým způsobem ohlušit nebo nakrmit chabým ospra-

vedlněním, aby mohl každý den znovu dopnout uniformu. Jsou věci, které se musejí udělat. Nikdo nezabíjí, ani nevydává příkazy k zabíjení rád. Mnohokrát se však vyskytnou nezbytnosti, kdy není možné se ohlížet na morálku.

Ne, pomyslel si Bradley, nežijeme v žádném ideálním světě. Zobat zrníčka, to dokážeme všichni - ale krvavé řemeslo přenecháme jen několika vybraným. Řezníkovi na rohu, který nám dodá maso až na pánev, odkrvené a odkostěné. A jaksi tajuplně oloupené o svůj živočišný původ. Nikdo už před sebou nevidí to roztomilé telátko na pastvě, když se pořádně zakousne...

Strčil hlavu pod vodní kohoutek. Voda mu z obou stran obtékala šíji a promáčela mu i límec.

Bylo mu to jedno.

Spal oblečený, protože se nemohl zbavit traumatu, že se každou chvíli zase mohou rozeřvat poplašné sirény v laboratorním i ubytovacím traktu!

Aniž by se osušil, vrátil se do svého pokoje, napůl obývacího pokoje, napůl ložnice, jenž byl na zdejší poměry vybaven skoro luxusně, a nalil si až po okraj malou skleničku ken-tuckého bourbonu. Třebaže nikdo nevidí rád vojáky pít, má armáda až úžasně snadný přístup k tomuto zlevněnému importnímu zboží. Samozřejmě že jen pro pro přísně odměřené hodiny soukromí.

Bradley se tupě usmál. Věděl, že to, co si právě překlopil do krku, se může brzy stát jeho velkým problémem - a že už tento problém pravděpodobně i má.

Ale jen toto dokázalo utišit ten podivný šepot v jeho hlavě. Ten strašný pocit, že mu někdo přehodil

17

ZVĚROLÉKAŘ ZJEDLOVÉ
Extra nabídka
léto 1997
Máte rádi zvířátka?
Jedinečná příležitost - 9 románů poutavého čtení o zvěrolékaři a jeho zvířecích pacientech Zvěrolékař z Jedlové za pouhých 90 Kč.
Poštovné a balné neúčtujeme.
".
Jak na to?
Složenkou typu "C" zašlete 90 Kč a do zprávy, pro příjemce napište Zvěrolékař - Super. Čtení obdržíte do 14 dnů po odeslání složenky.
Upozornění:
Zvěrolékař z Jedlové má pouze 9 svazků
- neobjednávejte prosím další.
Děkujeme za váš zájem
Vaše MOBA

plachtu přes jeho vzpomínky, které
má nárok znát. Které měl a zapomněl.

Bradley do sebe překlopil zbytek obsahu skleničky a nalil si ještě jednou.

Pak krátce zaváhal, než skleničku přiblížil ke rtům.

Najednou se neovladatelně roztřásl. Nejen trochu - a vůbec ne tak, jak si dosud třas představoval. Najednou se ho zmocnily křečovité záškuby, až mu whisky vystříkla ze sklenice a polila hřbet ruky.

Nešikovně skleničku odložil a opřel se o konzolu, na které se nacházel výběr nejlepších prvotřídních nápojů.

A zase se pustil, aby neshodil na zem všechno.

S široce vytřeštěnýma očima se potácel k posteli. Posadil se na okraj a opřel se dlaněmi o kolena. Obě dlaně měl zpocené. Také v obličeji se mu perlil pot. Zvedl pravé rameno, otočil hlavu a otřel si tvář ó látku uniformy. Ale pot mu na obličeji vyrazil takřka okamžitě znovu.

Srdce Bradleymu bušilo až v krku.

Zběžnými pohyby si nahmatal puls na krční tepně. Nahmatal nerovné jizvičky, ale nic jej přitom nenapadlo. Zhluboka se nadechl a takřka současně zase vydechl. Hrudník se mu nadýmal a zase klesal j ako měch.

Po chvíli se mu udělalo o něco lépe. Bradley zpozoroval, že jeho pohled ulpěl na skříňce, ve které neměl nic k denní potřebě.

Kupodivu cítil nutkání ji otevřít.

Čekal, až se mu nervy uklidní. Potom přistoupil ke skříňce a otevřel plechová dvířka. Naskytl se mu pohled na spoustu harampádí. A přece v celém tom nepořádku jej zajímal jediný předmět. Asi jako pěst veliké pouzdro, které sem odložil krátce po těch smrtelných nehodách - náhle si zase vzpomněl.

A přece mu i teď nebylo jasné,

proč to udělal a co toto pouzdro obsahuje...

Vzal ho do ruky.

Bylo těžké.

Tento druh bezpečnostních válců měl dost velkou váhu i prázdný. Byly vyvinuty, aby dokázaly odstínit od okolí i radioaktivní látky.

Takový účel mohl však Bradley předem vyloučit. Byla tu sice zkušební komora, ve které bylo možno pracovat i s věcmi, vydávajícími záření, ale štěpné materiály nebyly v celém areálu k mani.

Ani pro něho ne.

Navíc by musel být doslova unaven životem, kdyby si něco takového uložil ve svém vlastním příbytku!

Ne, život ho ještě neomrzel. Jenom...

A zase mu motiv jeho podivného chování na poslední chvíli unikl.

Vrtěl hlavou, zatímco zamířil s ocelovou kapslí k malému karetnímu stolku. Bradley se posadil na židli a pouzdro postavil před sebe.

Třebaže si to pokoušel namluvit, nepostrádalo to, co měl v úmyslu, velkou míru nebezpečí. Ba naopak: bylo to nezodpovědné.

Zkrouženě si připustil možnost, že mu prožitá katastrofa zakalila rozum. Že se jeho duch ocitl v proudu, který ho unášel stále hlouběji a stále rychleji do jakéhosi víru. Nakonec se v něm zcela rozbije, jestli... ,

Vzal válec do obou rukou.

Zděsil se toho, ale ani to jej neodradilo.

Jediným silným otočením (víc nebylo třeba) rozšrouboval obě téměř stejné polovičky.

Ne! Nedělej to!

Nedbal toho varování. Bylo příliš slabé. Něco jiného v něm bylo silnější.

A pak držel obě polovičky před sebou otevřené.

V první chvíli byl skoro zklama-

ný. Považoval pouzdro za prázdné. Když je převrátil, nic nevypadlo.

Ale pak si uvědomil, že jedna polovička je uvnitř temnější než druhá. A taky že se kovově neleskne, nýbrž ...

Upustil obě části.

S výkřikem vyskočil a vrhl se od stolu. Židle se převrátila a téměř o ni zakopl.

Jen jako zázrakem Bradley neupadl.

Ze vzdálenosti několika krků viděl, jak cosi, co pokrývalo vnitřní stěnu jedné půlky pouzdra jako nějaký nátěr, nyní steklo jako rtuť na desku stolu a vytvořilo malou zlověstnou louži.

V příštím okamžiku se z této tuhé hmoty, pokrývající plochu ne větší než dlaň, vytvořilo několik vyboulenin, které se jako nějaké teleskopy pokoušely překonat gravitaci a v něco se zformovat.

Majoru Bradleyovi se sevřelo hrdlo - a navíc pocítil jakýsi soucit k tomuto... stvoření.

Současně se začaly z jeho podvědomí vynořovat jakési prapodivné scény. Jako by si zastřeně vzpomínal na mnohem větší exemplář této "věci", který... zavinil tu katastrofu, která si vyžádala spoustu lidských životů...

Nesmysl!?

Náhle se Bradleyova svalstva znovu zmocnil třas.

Zimnice.

Pokoušel se pochopit, co se kolem něho děje. Ta příšernost na stole vypadala zpočátku spíš uboze než nebezpečně.

Ale potom se Bradley úplně náhodou podíval na svoji ruku, která zjevně přece jen nepustila jednu půlku válce dostatečně včas.

Hledal koneček svého prostřed-níčku. Namísto něho trčela holá kost jako ohryzaný pahýl. Kůže, maso i krev zmizely.

Krev vytryskla z rány a rychle kapala na koberec...

Ale kam se poděla bolest?

Bradley si přitiskl ruku k ústům. Musel si je držet, aby nezačal opravdu řvát. Ječet.

Byla to právě ta krvácející ruka. Krev mu stékala po obličeji.

Ta louže se stále ještě vlnila a škubala na stole.

Bradley se potácel ke dveřím. Všude za sebou zanechával krev. Na každém kroku.

Prohnal se chodbou a vpadl do strážnice. Vstříc mu hleděly vyděšené obličeje. "Volnou linku!" za-skřehotal. "Spojení na generála -rychle!"

Náhle se zase vzpamatoval.

Šok mu zbořil bariéru v mozku.

Skoro ani nezaznamenal, když ho kdosi ošetřoval. Pak dostal vyžádané spojení a slova naprosto bez zábran splývala z jeho rtů.

Mluvil jako šílenec.

Cítil se jako šílenec.

Ale nemohl už přestat. Mluvil a mluvil, zatímco tváře kolem něho jako by kameněly.

Ve všech se zračil strach.

Nejprve strach o majora, který byl opravdu oblíbený.

A pak i o sebe...

Niterný křik umlkl. Strach sym-biontu ustal. Felidainy ruce pustily Lilithin pas.

"Opravdu si myslel, že mu usiluji o život. Hlupáček..."

„.Co jsi udělala?" zeptala se Lilith chraplavě. Podívala se dolů na sebe. Měla na sobě nádherné, karmínově rudé šaty. S hlubokým výstřihem. Neměnily se, zůstávaly stálé.

20

"Domluvila jsem mu," posmívala se upírka. A pak, vážněji, dodala: "Bohužel mu nemohu vrátit, co mu ukradli..."

Pověděla Lilith, co se od symbi-ontu dozvěděla, což jí vysvětlilo v mnohém jeho podivné chování během posledních dní. Poprvé uslyšela, co se jejím živým šatům přihodilo v době jejich dočasného oddělení: byla ukradena jejich nenahraditelná část!

"... dokud symbiont nevrátil útok a nepomstil se za to, co mu způsobili. Žádný z jeho mučitelů nepřežil!" uzavřela Felidae svoji stručnou zprávu.

Lilith s hrůzou přemýšlela o jejích slovech. "A co znamená ta ztráta?"

"Oslabení."

"Do jaké míry?"

"Jak jsem už říkala: nedokáže se už postavit ohni - a ani tebe před ním neuchrání. Taky možnosti vašeho dorozumívání budou teď značně omezené."

To, pomyslela si Lilith, nikdy nebylo jinak.

"A co ty - nekontrolované proměny...?"

"Výraz jeho bolesti, kterou ti nedokázal sdělit. Víš málo - skoro nic - o svém průvodci." Upírka zavrtěla hlavou a přejela prsty po vlastních šatech z řemení. Bylo to gesto, obsahující tolik opatrnosti a něžnosti, že Lilith takřka nevěřila vlastním očím. "Věděla bys to, kdyby všechno proběhlo podle plánu. Kdybys zde strávila sto let..."

Bezpochyby jí bylo známo, že na tomto místě stával kdysi Lilithin rodný dům. Lilith pochopila, že musí revidovat svou domněnku, že zlodějka kalichu se pak po tom setkání v Amsterdamu dál už o Creannu nestarala. Felidae zjevně sledovala Creanninu cestu soustavně. K Beinn Dearg a dál...

"Dokázala jsem zmírnit jeho utr-

pení," pokračovala Felidae. "Bude ti sloužit jako dosud - avšak s už zmíněným omezením."

"Odkud pocházejí ty symbionty? Vytvořilas je ty - s pomocí magie kalichu?"

Felidae se zasmála. Zazněla v tom lítost. "Ne. To bych ani s kalichem nedokázala. Dostala jsem kdysi tuto tkáň, když nebyla žádná jiná možnost, jak zachránit můj život..." Zmlkla, jako by prozradila něco, co není určeno žádnému uchu. "Prostě se musíš spokojit s tím, že to je... a teď k nám dvěma!"

Lilith ztuhla.

Pochopila, že to všechno až do této chvíle bylo jen předběžné plácání. Felidae nepřišla proto, aby přivedla symbiont k rozumu. Chtěla víc.

"Musíš mi důvěřovat!" Upírka s dravčíma očima rozhodně nemluvila jako prosebnice. "A taky konečně přestat zkoušet mě obelhat! Nejsi upřímná. Předstíráš nevědomost, ale v očích ti čtu nevyrovnanost mezi věděním, kterým ještě nemáš disponovat, a znalostmi, které bys už dávno měla mít...!"

Přistoupila k Lilith. A když zvedla ruku, nebylo před ní úniku.

Lilith pocítila dotek na čele - a pak vlnu ochromující únavy. Její myšlenky se zastavily...

Felidae:

Čtu v deníku, který nebyl nikdy napsán.

Procházím stránku za stránkou. Rokza rokem. Od roku 1896 dodneška.

Kvintesencí toho, co se dozvídám, je toto: Lilith je nedokončená! Chybí jí nejzákladnější předpoklady k tomu, aby mohla naplnit své poslání!

Vidím také, jak k tomu došlo. Za-

čalo to už smrtí Seana Lancastera. Ten, jenž měl bdít nad jejím spánkem, zemřel příliš brzy - a právě rukou mého

nejhoršího odpůrce!
Později pak rozmetal šok z předčasného probuzení v Lilith i získané vědomosti...
Zabíjí upíry.
Pije krev, ale činí tak bez nutného pokračování.
BEZ ZABÍJENÍ...!
Tak šíří svoji nákazu, ale to je k ničemu, dokud oběti zůstávají naživu!
Naštvaně čtu tuto "knihu" až do konce.
Znovu a znovu narážím přitom na jméno svého odpůrce, který už několikrát zkřížil Lilith cestu. Také nepřímo.
Mamě hledám vysvětlení, kdo mě probudil z mého dlouhodobého spánku.
Přehlédla jsem něco?
Ještě jednou se vracím o něco zpátky. A nacházím tuto scénu:
...Moje upírské zuby se nespoutané vysunuly přes spodní ret. A právě tak nezadržitelně se dotkly pulzující, modravě vystupující tepny, do které se hned vzápětí pohroužily, aniž by nechaly uniknout jediné kapce jí protékající drahocennosti. Jako v opojení jsem pila elixír života toho muže. Nikdy neselhávající mechanismus v mém vědomí ukončil v pravý čas ovládané opojení krví...
V pravý čas?
... Několik oken najednou se rozletělo současně pod náporem netopýřích těl, která se ještě uprostřed své proměny vrhla na mě, Paula a Beth. Paul křičel jako šílený. Všechno namáhavě do něho vložené uklidňovací úsilí se zhroutilo pod tím neskutečným útokem. Bestie
21
160 stran
66 Kč
Měřila jenom půl metru. Nahá, nádherná - a smrtící! Stvořil ji ďáblem posedlý vědec, a tím se naplnil jeden tíživý sen. Avšak učedník pekla těžce pykal za svou smělost. Zničil jej smrtící polibek mandragory. Ona ale zesílila, neboť svět byl plný lidí a polibky mandragory rozsévaly šílenství i smrt. Takový osud čekal muže, za nímž se bez ustání hnala. Tím mužem jsem byl já...
160 stran
66 Kč
Královna ze Sáby!
Podivuhodná žena, o které hovoří jak Starý zákon, tak Korán,
a kterou tedy znají věřící tří náboženství.
Tajuplná, přitažlivá - a po smrti nezvěstná.
Měl jsem hrobku na dosah ruky, ale v poslední chvíli mne
předešli jiní.
Nebyli to však normální lidé, cestu mi zkřížila Morgana
Laytonová se svou smečkou krvelačných vlkodlaků.
S nimi jsem musel změřit své síly, a nebylo to snadné...
160 stran
70 Kč
Mrtvolně bledý obličej, černý plášť s kápí a obliba pochmurného prostředí hřbitovů vytváří nový kult mezi mladými lidmi.
Říkají si Grufties neboli drsňáci. Zbožňují smutek, smrt a ďábla. Mladistvá nerozvážnost nebo hra? Většinou ano, ale vše může také dopanout jinak. Suko i já jsme to museli prožít na vlastní kůži. Společně s Grufties jsme se zúčastnili hrůzného obřadu magie na dně opuštěného dortmundského dolu...
Máte-li o knihy zájem, poukažte složenkou typu "C" odpovídající cenu + 10 Kč příspěvek na poštovné a balné na adresu:
MOBA, spol. s r. o., Kotlářská 53,602 00 Brno
Do Zprávy pro příjemce uveďte název knihy! Pište čitelně hůlkovým písmem. Knihy jsou odesílány postupně podle plateb, proto Vás prosíme o krátké strpení, než bude zásilka vybavena.
22
v lidské podobě pohroužily nejprve své drápy - a vzápětí i zuby do jeho masa! Chtěla jsem mu přispěchat na pomoc, ale přesila mě přinutila chránit si nejprve vlastní kůži. Pro Paula už byla jakákoli pomoc marná. Jeden z upírů mu rozerval hrdlo. Celý zkrvavělý zíral zlomenýma očima do prázdna...
Chápu. Možná jsem přehlédla více podobných zážitků. Možná je to jediný, o kterém Lilith ví.
Musím se přesvědčit.
Zatímco klesám na kolena, Lilith provádí stejný pohyb synchronně se mnou. Má pravá ruka nadále spočívá na jejím čele, zatímco nehtem prstu své levačky kreslím na drsný beton symbol.
Rozehrává se magie.
Magie strážce.
Bez obtíží kreslím hada se dvěma hlavami. Kruh, který se stává oknem. Jeho vnitřní plocha se pod mojí naléhající vůlí proměňuje, otvírá a nabízí obrazy...
Uruk. Jeskyně, ve které jsem zanechala svůj otisk. Protějšek hada. Klečí tam muž.
Je to tentýž, kterého jsem viděla v Lilithině vzpomínce umírat rukou upírů - poté co Lilith pila jeho krev a předala mu nákazu!

Vyvolávám další, kteří mezitím dospěli na místo určení. Ačkoliv jsem to musela tušit, projede mnou jako chladná ocel, že zbývají už pouze dva!

Z nich jeden, jehož nezvyklý osud mě opět konfrontuje s mým odpůrcem...

Lilith měla celé měsíce na to, aby kolem sebe shromáždila služebníky... Žádné kreatury ve vlastním slova smyslu, nýbrž mrtvé, kteří se odeberou tam, aby připravili podmínky k OBŘADU...

Výsledkem je trojice: tři ubohé postavy, které po devíti měsících konečně začaly svoji práci...!

VAFIR9PA

Jsem tak rozrušená, že ani nepozoruji, jak moje ruka sklouzla z jejího čela - a kouzlo je zrušeno.

Teprve zasténání mě na to upozorní...

Potlačený zvuk sklouzl Lilith ze rtů. Klečela na podlaze vedle Feli-dae - a hleděla přímo do tváře Dun-canu Lutherovi!

Strašnější návrat k vědomí ani nemohl být.

"Co - to má znamenat? Proč mi ukazuješ právě jeho?"

Felidae na chvíli působila dojmem, jako by byla přistižena při čemsi zakázaném. Vzápětí však znovu získala vládu nad sebou.

Duncanův obličej zmizel z vnitřku symbolu, který tu předtím nebyl: hada s hlavami na obou koncích těla. Nejasně jí to připomnělo tetování na Feynově dlani - had na kříži...

"Musela jsem se informovat," říká Felidae. "O tobě. O každém tvém kroku od chvíle, kdy jsi byla vytržena ze spánku. Teď znám tvoji historii od začátku až do dneška -a mohu ti pomoci."

"Pomoci?"

"Přestaň se přetvařovat! Pátráš po svém poslání - a já ti k tomu chci dopomoci. Bojujeme za stejnou věc!"

"Za jakou věc?"

"Tvá otázka mě zarmucuje. Nejsi nic než stín toho, čím bys mohla být."

Lilith už nedokázala potlačit smích. Hořký jako žluč jí vytryskl z hrdla. "Tak jako ty mluvili už mnozí. Všichni jen slibovali..."

"To je už pryč!" tvrdila Felidae. "Já nedělám prázdné sliby. Máš nárok dozvědět se vše o svém poslá-

23

Máte už ve své knihovničce?

208 stran

70 Kč

Ze všech sil vede Charity Lairdová, nejlepší žena US Space Force, boj proti mimozemským uchvatitelům Země. Když v ruinách Paříže vyslechne legendu o spící armádě pustí se spolu s indiánem Skudderem do pátrání. S ukořistěným bojovým kluzákem se dostanou do zcela zničeného Německa a naleznou pověstmi opředený bunkr Avšak dřív, než Charity objeví komoru spících, zaútočí pnsluhovači mimozemšťanů...

208 stran

70 Kč

Charity, kosmická pilotka US Space Force, je vážně
rozhodnutá zničit strašlivé okupanty Země.
V jednom bunkru našla spící armádu a nedotčenou
kosmickou loď. S tímto jediným kosmickým plavidlem, které
lidstvu zbylo, se chystá zlikvidovat nejstrašnější zbraň
vetřelců: sluneční bombu ohrožující celý vesmír
Její plán je velice náročný, superbomba je pečlivě střežena
a pravděpodobnost úspěchu je mizivá.
Přesto se Charity rozhodne pro útok, ale už první pokus
skončí hrozným fiaskem - rozpoutá se peklo z ohně
a ledu...

160 stran

70 Kč

V poslední vteřině se Charity a jejím druhům podařilo zachránit před mravenčími bojovníky skokem do transmitéru hmoty. Stále však ještě nejsou v bezpečí! Neboť když se vypotácejí z černé prázdnoty transferu, nacházejí se uprostřed města na oběžné dráze, přímo v ústředí moci vesmírných invazorů. Charity ví, že se musí co nejrychleji vrátit zpátky naZemi, aby zneškodnila Černou pevnost Když vtom vzplane uprostřed vesmírného města neuvěřitelný bor navzájem po sobě začínají střílet mravenčí bojovníci

í \kn'hy *áJem'- P°ukažte složenkou typu "C" odpovídající cenu + 10 Kč ěvek na poštovné a balné na adresu:
MPBA> spoL sr °' Kot|árská53,60200 Brno
InjŽmCe Uveďte názevknihy! P&e čitelně hůlkovým písmem
w"^ 2?StUP°ě P°d'6 P'ateb> Proto Vás P(tm)>(tm) ° kriítké d
^ 2?StUP°ě P°d zásilka vybavena.

24

ní - ale musíš k tomu vědomí dospět sama. Mohu ti dát jen podnět. Všechno ostatní musí vyjít z tebe samé!" Lilith potlačila nezhojitelný vztek, který v ní vřel. Nenáviděla takové řeči. Felidae nemluvila jinak než Jef f Warner.

Připadalo jí to jako laciný úhybný manévr, když se jí Felidae zeptala: "Víš, kam se poděl tvůj přítel?" "Kdo? Duncan?" "Ano." "Ne."

A podrážděně dodala: "Proč tě zajímá právě to?"

"Četla jsem v tvých myšlenkách, že jsi činila Landrua odpovědným za to, že se tvůj přítel k tobě vrátil z mrtvých... Není to tak?"

Taky to, že Felidae jen tak prostě vnikla do jejích myšlenek, umocnilo Lilithin vztek. Ovládala se jen proto, že tato žena mohla skutečně být klíčem ke všemu. Měla kalich. Pokud mluvila pravdu. "Zajímá tě tedy Landru?" "Proč bych to zapírala?" "Změřili jste své síly?" "Co má tato otázka znamenat?" "Kde ses ukrývala, že tě nemohl najít?" Lilith provokovala dál. Zdálo se jí to být jediným způsobem, jak Felidae vylákat z ostražitosti. Nechtěla se nechat krmit prázdnými sliby. "Landru je zřejmě tvůj jediný nebezpečný pronásledovatel..."

"To byl. A je to zcela samozřejmé, když se přihlédne k jeho původu." "Jeho původu?"

"On a já jsme kdysi byli na stejné úrovni. Jenže on měl tu smůlu, že se časem stal přežívající zkamenělinou, zatímco já..." Felidae se odmlčela. Bleskurychle přejela rukou po betonu a smazala symbol hada. Téměř tím samým pohybem se také vztyčila. "Můžeš se všechno dozvědět - ale

ne zde. Brzy začne svítat. Toto není dobré místo k rozmluvě o záležitostech velkého dosahu. Nabízím ti ještě jednou - ale opravdu jen jednou: Pomohu ti, aby sis uvědomila sebe samu. Velikost svého úkolu. Důvod, proč jsi byla zrozena..."

"Kdy?" zeptala se Lilith. "Kdy to uděláš - a kde?"

Felidae:

Odchází, a já ji nechávám jít.

Smluvily jsme si schůzku, na kterou je třeba se připravit.

Vzbudila jsem naději, rozdmýcha-la pochybnost.

Byla to jediná cesta.

Musí pochopit, co se chystá. Musí odložit obtížné zábrany. Plán nesmí ztroskotat na lidských životech. Plán je povznesený, nad osudy jednotlivců.

Postarám se o to, aby si v budoucnu cíleněji vybírala své oběti. Aby smysluplněji útočila, vysávala a zabíjela.

Zatím ještě netuší, že rozšiřuje nákazu.

Tuto zkušenost jí dám pít z kalichu.

v ¦

Když se Lilith vrátila do bytu, byl prázdný. Beth nenapsala žádný vzkaz, ale to ještě nebyl důvod k znepokojení. Její práce často přinášela s sebou to, že ručičky na hodinách neměly význam. Reportérka může být vždycky někam odvolána - kdykoli.

Byt byl stále ještě odmítavě prázd-

25

ný. Nevybízel ke zdržení. Když Li-lith pomyslela na jeho původní vybavení (ne na ten jedovatě křiklavý dekor, který se tu ocitl spolu s Bet-hinou nemocí a naštěstí už zase zmizel), přepadl ji stesk.

Kdy už budou zahlazeny poslední stopy této těžké doby?

Zažiju to vůbec ještě?

Byla to podivná myšlenka. Lilith přivedla zpět k jejímu setkání s Fe-lidae.

Co si měla myslet o její nabídce? Mohla ji vůbec odmítnout?

Lilith přešla do ložnice. Tam už nebyla žádná postel. Jen veliká matrace, jakási "památka" na postel.

Lilith se na ni posadila.

Světlo nechala zhasnuté. Ve tmě, která nebyla tmou, pak doufala, že se Beth brzy vrátí.

Landruova vzpomínka Velký Ararat, 1727

Než jsem dorazil do země sunni-tů, korunované oním vulkánem a zemětřeseními otřásanou vrchovinou východní Anatolie, uplynulo od zničení masky několik týdnů. Křížová rána v mé tváři už nebolela. Ale věčně mi bude připomínat boj s Celestiným bratrem.

Našel jsem cestu nahoru k vrcholu nejvyšší hory, jako bych odtud odešel teprve včera.

Znali ji také jiní?

Ani kůň, ani žádné jiné nákladní zvíře po ní nemohlo vyjít. Pouze na mých perutích, či snad ještě tak na křídlech hrdého orla se dalo dostat nahoru. V řídkém horském vzduchu, skoro pět tisíc metrů nad mořskou hladinou, jsem sklouzl do úzké šachty, kterou se dalo vstoupit do místa mého původu.

Tato chodba vedla dolů do. dutého srdce horského masivu. Tam

26

někam, kde povstala a byla uchovávána tajemství, ze kterých jsem sám znal pouze malý cípek. Nikdy jsem neměl čas hloubat o tom víc. Stačilo mi, že je to domov strážců. Místo, kde jsem dostal kalich a úkol - a kam jsem se od té doby už nikdy nevydal. Tady jsem kdysi naplnil nenápadný váček, který jsem pak nosil na celé své pouti. Vždy a všude.

Domovskou půdu.

Nevím, jaké přijetí jsem očekával. Slova masky se mi nezmaza-telně vryla do vědomí. "Tvůj čas vypršel... Jdi tam, odkud jsi kdysi vyšel! Jdi hned. Jsi očekáván!"

A potom mi ukázala mého nástupce... Poznal bych ho mezi stamiliony. Celou cestu sem jsem si plánoval, jak bych mohl uniknout svému "odvolání". Všechny plány jsem ale zase zavrhl. Po tisíc let jsem věrně sloužil kalichu. Bylo pro mě nepochopitelné, že teď mám být za to zašlápnut v prach.

Bylo těžké držet na uzdě myšlenky a pocity. Litoval jsem, že jsem rozsápal masku. Snad kdybych raději neztratil nervy, zatímco jsem stál tváří v tvář neznámu, které mi upíralo mé poslání...

Současně jsem se pokoušel vzpomenout si, jak tomu bylo před tisícem let. I já jsem tenkrát někoho vytlačil...?

Nemohl jsem si vzpomenout. Co se tohoto týče, nedala se mlha času prosvětlit. Snad proto, aby strážci poháru

nepřišlo na mysl naplánovat si předem nějaké protiopatření.

Podzemní říše mě přivítala tak chladně a lhostejně, že jsem se ptal, zda se vůbec zvažovalo, že bych toto místo zase opustil. V tu chvíli jsem považoval všechno za možné.

Tak jsem vstoupil do Temného chrámu, vytvořeného vulkánem ve

tvaru kalichu, v jehož středu stál prastarý oltář.

Kalich mě tížil v ruce, dokud jsem ho tam nepostavil. Přesně na ono místo, kde jsem si jej tenkrát vzal...

Do chrámu vedla spousta chodeb. Všechny byly zapečetěné až na jednu, kterou jsem sám kdysi vstoupil dovnitř.

Nikoho tu nebylo vidět - a přece jsem byl přesvědčen, že jsem sledován. Už během posledních dní mé cesty jsem míval pocit, jako by na mě cosi číhalo a jako bych byl sledován. A přece ani pomocí své magie, ani pomocí magie poháru jsem nenašel jediný důkaz. Zde tomu bylo právě tak.

Možná jsem se mýlil.

Když jsem postavil kalich na jeho předurčené místo, nestalo se nic. Nikdo se mi neukázal. Stále jsem zůstával sám.

Lhala maska?

Náhle mi to připadlo možné. Možné taky bylo, že někdo masky zneužil, aby mě spletl.

Co jsem měl dělat?

Odejít? Shodit tisíc let, jako by to byl starý kabát nebo příliš těsná stará kůže?

Třebaže jsem si to nechtěl připustit, trpěl jsem strašně. Já, který jsem zabíjel, aniž bych hnul brvou, jsem poznával, co je to pokoření.

Dnes ši kladu otázku, zdali by se něco vyvíjelo jinak, kdybych se tenkrát smířil s osudem. Kdybych odešel, když byl ještě čas.

Je to zbytečné.

Neboť jsem zůstal.

Chtěl jsem vidět jeho. Poznat osobně svého nástupce. Toho, jenž má tisíc nepopsatelných let před sebou, zatímco moje existence byla teď už historií.

Žádný upír nevěděl, že jsem držitel kalichu. A přece moje skutečná tvář nesla teď stigma, které mi sotva dovolí zachovávat incognito. Kdo

VAP1RSRA

mě jedenkrát uvidí, vždycky mě pozná...

Zabývaje se těmito myšlenkami, obrátil j sem se k oltáři a kalichu zády a vstoupil jsem do té osudové chodby, která vedla tam, kde jsem se kdysi probudil coby strážce.

Nešel jsem dlouho a narazil jsem na dveře, za kterými všechno začalo.

Přítomnost

Homer se hlasitě zasmál, když se opěrný bod objevil pod nimi. Pilot helikoptéry k němu překvapeně obrátil hlavu v přilbě, ale neřekl nic. Homer věděl, že pilot má strach. Ne prostě jen nepříjemný pocit, jaký často míváme v blízkosti neoblíbené osoby, ne, strach.

"Nadřízený" majora Bradleye se tím bavil. Miloval dokonce i uniformu, kterou měl na sobě. Svědila ho na kůži a šustila jako papír. Stejně snadno by na něm mohla prasknout, kdyby ho přemohla žízeň...

Ovládl se.

Pilot nebyl jeho typ.

Helikoptéra dosedla na přistávací plochu vedle budov. Bezpečnostní síly se přiblížily k letounu. Bradley jim přikázal, aby tady šaškovali, a Homer se bavil i tím, avšak i teď v sobě potlačil pokušení propuknout v "homérský" smích.

Jeho úloha si vyžadovala vážnost. Autoritu.

To všechno měl - a taky zálibu ve skrývání svých skutečných tužeb... Všeho do času.

Našel Bradleye a prošel mezi těmi salutujícími idioty přímo k němu.

27

Taky major ho pozdravil bezvadně po vojensku. Jednu ruku měl v obvazu. Homer se zeptal: "Kde je to teď?"

"Ještě pořád v mém bytě."

,',Nic jste nepodnikal?"

Bradley jako by se pod jeho zkoumavým pohledem sesypal. Když ho Homér viděl naposledy, byl to jinačí chlapík. Už po několika prvních okamžicích mu bylo jasné, že je na čase - nehledě na vlastní problém -provést výměnu.

Bradley musí pryč. On...

Homer nevěřil vlastním očím, když utkvěl pohledem na jednom místě nad límcem majorovy uniformy.

Přistoupil až k němu, s těžkopádnou důvěrností mu položil ruku na rameno a řekl: "Promluvme si nejprve mezi čtyřma očima..."

Bradleymu se zřejmě při tomto návrhu skoro ulehčilo. Přikývl. "Pojďte."

Homer se pružnými kroky pohyboval přes rozlehlý, oplocený areál. Nasál vzduch a kochal se šerem, které jako by bledě prosakovalo z půdy. Od té doby, co v klanu zavanul čerstvý vítr, cítil se jím být stržen. Přivítal, že s Horou v čele klanu zavládl nový duch. Hora měl dostatečný rozhled, aby poznal, že není možno se dál ubírat po vyšlapaných stezkách. Dával taky šanci nápadům, které byly za starého Hory vysmívány. Obratně spojoval lidskou vědu s upírskou magií. Podporoval instituce jako tuto, ležící poněkud stranou od Sydney. Co tím přesně sledoval, bylo předmětem dohadů. Hora ještě nepustil kočku z pytle.

Zatímco Homer šel za majorem, jeho myšlenky těkaly z jednoho na druhé.

Také v Sydney došlo k mimořádné události. Přímo v srdci klanu, kde se právě teď nacházelo jeho shromaždiště. V zařízeních Salem Enterprises vypukl rozsáhlý požár. Ve

30

chvíli, kdy Homer odlétal, nebyl ještě zcela pod kontrolou, takže se o vzniklých škodách dalo zatím jen spekulovat.

Nicméně, uvažoval, mohlo by to znamenat tvrdý úder proti Horově kurzu.

"Tady... Pojďme dovnitř. Tam nás nebude nikdo rušit."

Bradley otevřel dveře do hovorny bez oken a rozsvítil.

Homér mu v tom nebránil. Posadil se na nejlepší židli a řekl: "Zamkněte."

Potom počkal, až se taky Bradley posadí.

"Třesete se," řekl Homer.

Jeho protějšek sebou trhl. Chtěl se začít omlouvat, ale Homer ho předběhl, fiekl: "Dívejte se na mě!"

Bradleyův zmatek se ještě vystupňoval.

"Kdo vám to udělal?"

Major musel sledovat Homerův pohled a když tak učinil, začal si ukazováčkem a prostředníčkem ohmatávat krk. Okamžitě objevil jizvy nad svým límcem. Jeho pohled zpanikařil ještě víc. Homer si toho všiml.

"Já... nevím."

Bylo snadné proniknout blokem, který obklopoval Bradleyova ducha jako děravý plot.

"Opravdu ne?"

Bradley zasténal. Předklonil se horní částí těla dopředu a jen lokty zabránil tomu, aby neudeřil hlavou do desky stolu.

Náhle v jeho očích vyvstala obrovská hrůza. Začal mluvit. Ne o tom, co se stalo před několika málo hodinami, nýbrž o něčem, co se seběhlo mnohem dříve. Před pár dny. Vyprávěl o jakési neuvěřitelné ženě, kterou sem převezli na přání jednoho jeho přítele lékaře. Ta žena měla naprosto abnormální organismus, a právě ona před svým útěkem ještě vyhledala Bradleye a...

"Pila vaši krev?"

Bradley ohrnul rty. Nehty jeho prstů se jako špičaté čelisti kleští zavrtaly do zahojených jizev, ale jako by necítil žádnou bolest. Jeho oči vypadaly, jako by byly přestříkány matným lakem. Z hrdla se mu vydraly chrčivé zvuky. Kymácel se sem a tam...

"Dost! Uklidněte se!"

Homer čekal, ale Bradleyův strhaný obličej se neuvolnil. Naopak nabyl uštvaného výrazu. Oči zíraly směrem k Homerovi...

... a pak se stalo něco, co ani upír neočekával.

Náhle držel Bradley v ruce svoji zbraň a sípal: "Ty... iy jsi - jako ona...! Prohlédl jsem vás. Všechny jsem vás prohlédl. Vy..."

Ústí mířilo na Homerovu hruď.

Pistole se třásla.

Upír zůstal navenek docela klidný. Pomalu natáhl ruku a řekl: "Přestaňte s těmi nesmysly, majore! Dejte mi ten revolver!"

Druhému muži se řinul po tváři pot. Stalo se s ním něco nepředvídatelného. Musel být duševně labilní už před Homerovým příletem. Nový nátlak cizí vůle v něm rozpoutal řetězovou reakci. A teď - propukne amok...

Pokud se mu to dovolí.

Upír v uniformě tříhvězdičkového generála k tomu nechtěl nechat dojít.

Ale počítal s tím, že Bradley začne střílet. Naprosto se neovládal. Jeho mozek podléhal své vlastní logice, a třebaže Homer nedal na sobě nijak znát, kdo se skrývá za jeho lidskou fasádou, Bradley to jakýmsi tajemným způsobem prohlédl.

Byl by cenným předmětem studia.

Na druhé straně Homer nebyl příznivcem zbytečných analýz.

"Mohu?" Opatrně si začal rozepínat sako.

Bradley nervózně zamrkal. Napůl fascinovaně, napůl nechápavě při-

hlížel, jak si Homer svléká sako uniformy a odkládá ho vedle sebe na podlahu.

"Ten revolver!" opakoval, teprve když byl hotov, svoji výzvu. "Prožil jste něco strašně ošklivého, Gene. Vaše přehnané reakce jsou pochopitelné. Jsem ten poslední, kdo by vám chtěl něco vyčítat... Domluvme se jako dva dospělí muži. Dejte mi tu zbraň!"

Bradley reagoval jako zvíře zahnané do kouta.

Homer viděl, jak se jeho prst na spoušti ohýbá. Seděl dál jako skála. Ani se nepokusil uhnout.

Pak zazněl místností výstřel.

S nepřirozeným zvukem, který slyšel jen upír, vnikla kulka do jeho hrudi. Krátká vzdálenost zapříčinila, že projektil vyletěl zády zase ven a uvízl v opěradle židle.

"Už se cítíte lépe?"

Homer věděl, že musí jednat rychle. Výstřel nemohl být přeslechnut. Přesto podnikl ještě poslední pokus, nechat Bradleye, aby s tím skoncoval sám.

"Zkuste to sám na sobě - třeba budete mít víc štěstí!"

Bradley ze sebe vyrazil přerušovaný šílený zvuk. Stiskl spoušť ještě jednou. Kulka proletěla nedaleko od první.

To stačilo.

Upír vyskočil ze židle a vrhl se na Bradleye, který se ho pokusil udeřit hlavní. Byl však příliš pomalý.

Homer ho chytil za zápěstí a zlomil mu je. Pažba vyklouzla z křečovitě sevřených prstů.

Upír ji zachytil. Volnou rukou chytil Bradleye za límec a zvedl ho ze židle. "Vy idiote!" vyjel na něho. Dech bytosti,

která zná jen jedinou potravu, udeřil majora do tváře.

31

Schoulil se a pokusil se udeřit svého nadřízeného druhou, obvázanou rukou.

Homer mu zlomil i tu. Z jeho rtů se rozkošnicky vysunuly dva ostré špičáky. Potom sklonil Bradleyo-vi hlavu a kousl ho do napjatého krku.

Ze rtů muže se vydraly jen zduše-né steny. Jeho už tak bledá pleť zbělela jako křída, zatímco z něho Homer vysával látku, která předtím dávala jeho kůži jakousi barvu.

Kdosi zabušil na dveře.

Bradley zavřel oči. Teprve teď se cosi v jeho tváři uvolnilo, zatímco upadl do bezvědomí.

Homer si přidržel bezvládné tělo hravě tak dlouho, dokud neměl dost.

Kdosi bušil na dveře a ptal se, co se vevnitř děje.

Upír v unif orně přitiskl hlaveň revolveru na dvojité znamení po svých zubech na Bradleyho krku a stiskl spoušť.

Majorovo tělo se vzepjalo v posledním reflexu. Pak spadlo těžce na zem.

Homer si otřel krev ze rtů, jazykem si očistil zuby a kapesníkem otřel pažbu revolveru. Potom ho znovu vložil Bradleymu do dlaně a ztuhlých prstů.

Zatímco rámus venku zesílil, kriticky zhodnotil své dílo.

Všechno bylo oukej.

Vklouzl zpátky do saka uniformy a zapnul si ho, aby nikdo neviděl na jeho košili stopy po vstřelu.

Nakonec došel ke dveřím a otevřel je. Ustoupil a nechal vstoupit stráž. Okamžitě objevili mrtvého.

"Musel přijít o rozum," předešel Homer jejich otázky. "Zatímco mi vykládal o tom, co se stalo, vytáhl najednou revolver. Ohrožoval mě a pak začal střílet. Měl ale nervy docela v háji, takže mě dvakrát minul. Snad mě ani nechtěl trefit... A najednou si nasadil hlaveň na krk a..."

32

Významně pokrčil rameny. "Postarejte se o něho. Snad..."

"Je mrtev," řekl muž, který už mezitím poklekl vedle majora Bradleyho. Zvedl hlavu a vyčkávavě pohlédl na Homera. "Co máme dělat?"

"To nechám na vás - mě teď ale hned doveďte k Bradleyovu bytu. Chci se podívat, co ho to vlastně připravilo o rozum..."

"Ty už jsi tady?" zeptala se Beth.

"Kde jsi byla?" odpověděla Lilith protiotázkou.

"Venku. V práci."

"V tomto oblečení...?"

"Já vím, vypadám v tom trochu jako štětka. Ale tam, kde jsem byla pro Moea sbírat informace, to bylo ještě skoro až příliš počestné..." Beth zmizela v koupelně. "Chceš o tom slyšet víc, nebo mi místo toho raději prozradíš, jak se vedlo tobě? Pronikla jsi do té firmy, jak jsi chtěla?"

Lilith se opřela zády o zeď. Slova jí hučela v hlavě. "Obejmi mě," zašeptala.

"Říkala jsi něco?" zavolala Beth ze sousední místnosti.

Lilith mlčela. Nechápala, proč se po Bethině návratu necítí lépe. Vstala a šla za ní.

Beth stála u zrcadla a odstraňovala si make up.

"Potřebuji tvoji pomoc," řekla Lilith.

Beth strnula. Předklonila se, otočila kohoutkem a umyla si obličej. Lilith jí podala ručník. Předstírala trpělivost, ale ve skutečnosti byla mnohem víc deprimovaná. Měla pocit, že stále víc a víc ztrácí kontakt se svým okolím. Dokonce i k tak blízké osobě jako Beth. Od chvíle, kdy se setkala s Felidae, věděla ještě míň než kdykoli jindy, kdo vlastně je.

Kdo by měla, nebo chtěla být.

Felidainy narážky ji učinily ještě zranitelnější, ještě citlivější...

"Obejmi mě," řekla.

Beth upustila ručník. Lilith se zdálo, že se na ni dívá tak jako na začátku jejich vztahu. Když se ještě mezi nimi nic nestalo. Když toho ještě většina nebyla vyřčena.

"Co je to s tebou?"

"Já nevím... Nemáš tušení, co se stalo..."

"Tak mi to řekni!"

Beth přistoupila až k ní. Její objetí prolomilo hráze, které Lilith v sobě namáhavě vystavěla. Také její paže objaly Bethino tělo. Stiskla ji skoro až příliš pevně - a pak zajíkavě spustila: "Byla jsem v té firmě. Viděla jsem věci, které se nikdy nesmějí dostat na veřejnost. Hora experimentuje s klonováním. Upíři ze zkumavky. Chce vytvořit uměle to, co dosud dokázal jen kalich. A je už těsně před úspěšným koncem. Podařilo se mi způsobit zmatek a založit požár. Ale to ho nezastaví navždycky..."

"To opravdu není dobrá zpráva," řekla Beth, aniž by ji pustila.

Lilith nasávala charakteristickou vůni její kůže a políbila Beth na ústa. Potřebovala tento důkaz, že jejich přátelství bude moci být zase jako dřív. Věděla, že to už ode dneška nebude možné. Ale potřebovala nějaký začátek.

Beth odpověděla na její gesto něžnosti vlastní, zcela pochopitelnou ostýchavostí. "Mluv. Mluv dál. Jsem dobrá posluchačka..."

Lilith jí visela na rtech. Přikývla. Pak zavrtěla hlavou. Její vlasy se pohybovaly, jako by byly úplně samostatnou věcí. Strnulé a cizí.

Všechno ztrácelo víc a víc svoji důvěrnost.

"To taky musíš být. Potřebuji tvoji radu. Nejde o Salem Enterprises. Ani o Hóru nebo nějakého upíra... Jde orně!"

"Zní to tak zoufale."

"Tak tedy dobře poslouchej..." Lilith ještě na poslední chvíli zaváhala - a pak vylíčila své setkání se zlodějkou kalichu. Vyprávěla do nejmenších podrobností, co se stalo v Paddington Street.

Beth se rozpačitě zalesklo v očích, když jí potom říkala: "Felidae... Konečně znáš to jméno..."

"Co mám dělat?"

Beth ji na uklidnění políbila. Současně ji hladila po holých částech jejích zad. "Šaty jsou zase... oukej?"

"Nevím..."

"Navrhla ti výslovně, že tě dovede ke kalichu, aby ti dodal chybějící ‚zralosť - aby nahradil léta, která ti chybějí?"

"Doslovně ne, ale naznačila..."

"Kde?" zeptala se Beth. "A kdy se to má stát? Proč to neudělala hned na místě?"

Lilith zavrtěla hlavou. Zase měla pocit, že se o něco víc vzdálila Beth, třebaže blízkost nemohla být větší. "Nechápeš to. Mě nejde o to, kde a kdy se to stane, nýbrž jestli to chci!"

Beth svraštila čelo. "Proč bys neměla chtít? Může ti to jenom pomoci. Pak budeš zřejmě ještě silnější, pro své nepřátele ještě nepřemožitelnější..."

Lilith si zdušeně vzdychla. "Věděla jsem, že to nepochopíš. Mám strach!"

Beth zaváhala, ale pak odpověděla téměř stejným tónem: "Z čeho?"

Lilith ji náhle pustila. Ustoupila o krok zpět a zůstala stát ve dveřích malé místnůstky. "Že se změním," řekla temně. "Ze mě to změní -nevím. Perou se ve mně hrůza z této změny a naděje, že konečně pochopím smysl svojí existence! Proto jsem chtěla tvoji radu!"

33

"Kde je ten kalich, kde je Felidae teď?"

"Domluvily jsme si schůzku na příští noc. Musíš mi ještě říct, jak se tam nejlíp dostanu. Je to ve čtvrti TheRocks..."

"Bývalý trestanecký tábor," zamumlala Beth. "Kde přesně?"

"Mluvila o jakémsi přírodním muzeu... Kde jsou památky na někdejší způsob života... Víš, o čem mluvím?"

Beth přikývla. Potom řekla: "Dopřej si čas. S ničím nespěchej. Jestli si myslíš, že by ti to mohlo uškodit, dej Felidae košem...!"

"To mi radíš?"

Beth zavrtěla hlavou. "Co se týče tohoto rozhodnutí, nemůže ti nikdo poradit. Je to tvůj život. Musíš věřit, že děláš dobře... Myslíš...?"

"Co?"

Beth se nejistě usmála. "Myslíš, že by ses změnila tak, že by se změnilo něco mezi námi?"

Lilith mlčela.

Landruova vzpomínka

Vzduch v chodbě mi připadal horký a dusný, jako by tu bylo přímé spojení k jedovatým sirným propastem pekla. Snad ale ten pocit pramenil z mé rozvrácené psychiky.

Nevím, jak dlouho jsem stál před těmi dveřmi a jen na ně zíral. Jak dlouho jsem nutil své instinkty, aby pronikly touto překážkou a připravily mě na to, co mě za ní čeká.

Před tisícem let jsem si nevšiml znaků, vyrytých do dřeva dveří. Muselo to být nějaké zvláštní dřevo, že přečkalo celý ten čas, aniž by shnilo.

A zvláštní znaky.

Nikde na celém světě jsem podobné neviděl - a taky jsem je nedokázal rozluštit.

34

Pomyšlení, že by tu mohly být jen proto, aby mi ještě jasněji daly najevo hranice mé ještě před nedávném tak vysoko považované moci, jen dokazovalo, jak to už ve mně vypadá. Zmítal jsem se mezi chorobnou ješitností a jinou bolestí. Také Celestina smrt a věci, které jsem viděl a zažil v Americe, k tomu mohly přispět.

Přiměl jsem se k pohybu.

Vstoupil jsem do místa svého původu. Do holé místnosti, v jejíž temnotě mé oči prohlédly poprvé.

Byla prázdná.

Docela osiřelá.

Nikdo mě nečekal - ani zde, ani nikde jinde. Ararat byl mým domovem.

Jdi! naléhal jsem sám na sebe. A nikdy se sem nevracej! Nedotýkej se nikdy věcí, ke kterým už nemáš přístup. Jsi Landru - ne strážce. Maska ti řekla nelítostnou pravdu! Ale můžeš tam venku přežít ještě jednou tisíc let, když budeš chytrý a dokážeš se skrýt. Tvé nabyté zkušenosti ti budou ku prospěchu...

Jaké směšné uklidňující pilulky mi můj vnitřní hlas nabízel jako vna-didlo!

Pohrdavě jsem vyšel z místnosti a vrátil se zpět do chrámu.

Na oltáři stál Liliový kalich. Nikdo na něj neuplatnil nárok.

Ještě ne.

V duchu jsem si kladl otázku, co by se stalo, kdybych prostě jen neodešel, nýbrž kdybych ho vzal s sebou.

Kdybych se pokusil ho vzít.

Ukázali by se mi alespoň pak ti, kterým jsem celé jedno tisíciletí sloužil?

Ti, které jsem dosud neznal - o kterých jsem nevěděl, z čeho jsou vytvořeni a po jakém vývoji touží...?

Stál jsem před oltářem a hypoteticky si představoval možný trest za takovou drzost. Ale byl jsem přesvědčen, tušil jsem, že má fantazie je

příliš slabá, aby si dokázala představit skutečný rozsah prokletí, které by mě postihlo.

Ne abych kradl, nýbrž jen abych se ho naposledy dotkl, natáhl jsem ruce po Liliovém kalichu.

Snad to všechno, co se v tuto chvíli sběhlo, byla jen náhoda. Ale snad taky něco jen číhalo na tento okamžik.

Ve stejné vteřině, kdy se mé prsty dotkly chladného kalichu, rozlehl se chrámem zvuk, připomínající řev mnoha trpících duší.

Zděsil jsem se.

A zatímco jsem ustupoval, všiml jsem si změny. Jedna z chodeb, před chvílí ještě uzavřených, se otevřela.

Ze stínu se přibližovala nějaká postava.

Pochopil jsem, že jsem promeškal nejlepší okamžik, jak si uchovat tvář.

Stál jsem jako vrostlý do země a hleděl do očí svému osudu. Teď už nespočíval v mých rukou...

VAPIRSPA

Přítomnost

Příbytek mrtvého majora byl hermeticky uzavřený. Když k němu Homer dorazil, hleděl do stresem strhaných tváří. Muži, kteří stáli kolem dveří s namířenými samopaly, skoro s úlevou ustoupili, když ho uviděli. Jen dvě postavy ve speciálních oblecích zůstaly stát. Průhlednými průzory v jejich přilbách bylo vidět, že mají příšerný strach, že budou posláni do "války".

Zřejmě zde ještě nic nevěděli o Bra-dleyově smrti, ačkoli vnitřní přenos zpráv se na vojenské základně nesmí podceňovat.

"Kde je to?" zeptal se upír.

Dvě paže současně ukázaly na karetní stolek vedle rozválené postele. Vedle něho ležela převrácená židle.

"Byl už někdo uvnitř?" zeptal se Homer.

"Ne, pane!" zaznělo tlumeně z dýchacího filtru.

"Proč ne?"

Jeho otázka se setkala s bezradností.

Hlasitě se zasmál.

Všichni kolem dokola sebou trhli. Později by označili generálovo chování za nanejvýš zarážející a netaktní. Zatím však...

Homer vstoupil do bytu.

"Pane, buďte opatrný! Nevíme..."

Upír žvanila umlčel jediným po-sunkem. Považuje ho snad ten pitomec za naivního?

"Není tu žádný vědec, který by se na to podíval? Který má o té hmotě nějaké ponětí?" křikl přes rameno.

"Bohužel ne, pane. Ještě pořád pracujeme na odstranění škod. Při tom neštěstí před několika dny byli mrtví..."

Homer mu opět vzal slovo. Definitivně.

Přibližoval se ke karetnímu stolku. Měl svoji naprosto pevnou představu, kdo byla ta žena, o které mluvil Bradley, i ty podivné šaty, které měla při svém příchodu na sobě.

Kdyby to byla pravda, pak by s tamtím fragmentem na stole získali to, co se tenkrát údajně podílelo na zničení starého Hory...

Ne, Homer byl už varován.

Na druhé straně ta kašovitá louže, tvořící jakési výběžky a bubliny, nevypadala nijak nebezpečně.

A vůbec už ne jako kus šatů.

Upír by ji spíš považoval za cosi na způsob protoplazmy. Živé buňkové tkáně, podobné těm, se kterými se pracovalo v Salem Enterprises a které se filtrovaly z částí mrtvol.

Dvě věci přitahovaly Homéra blíž

35

ČTENÁŘI ZE SLOVENSKÉ REPUBLIKY, POZOR!

Na Vaše četné žádosti a dotazy, jak postupovat při objednávání našich dříve vydaných knih, které marně sháníte u Vašeho knihkupce, nabízíme Vám možnost využít služeb slovenské zásilkové služby:

L.K. Permanent, spol. s r. o., p. p. 4, 834 14 Bratislava 34 tel. 07/28 90 53, 524 11 99

Vybírat můžete z těchto titulů:

H. C.-Mahlerová: Ztracený dokument.....87 Sk
H. C.-Mahlerová: Krásná Meluzína.....87 Sk
H. C.-Mahlerová: Stříbrná skřínka..... 87 Sk
H. C.-Mahlerová: Nemilovaná.....87 Sk
H. C.-Mahlerová: Kouzelná moc lásky.....92 Sk
H. C.-Mahlerová: Splněné sny.....92 Sk
H. C.-Mahlerová: Lena.....92 Sk
Jason Dark: Popraviště (Na stopě hrůzy John Sinclair).....70 Sk
Jason Dark: Debořino pohřebiště (Na stopě hrůzy John Sinclair).....70 Sk
Jason Dark: Spravedlivý (Na stope hrůzy John Sinclair).....70 Sk
Jason Dark: Pekelný VÍT (Na stopě hrůzy John Sinclair).....70 Sk
Jason Dark: Šerif Smrt (Na stopě hrůzy John Sinclair)..... 70 Sk
JaSOn Dark: Smrtící polibek (Na stopě hrůzy John Sinclair).....77 Sk
Jason Dark: Hrobka královny ze sáby.....77 Sk
Jason Dark: Ďábelská magie.....77 Sk

G. F. Unger: Do sedel!.....70 Sk
G. F. Unger: Šance.....70 Sk
G. F. Unger: Velká bitva Tima Pratta.....70 Sk
G. F. Unger: Všichni měli zemřít.....70 Sk
G. F. Unger: Callaghanové.....77 Sk
G. F. Unger: Bratři Adamsové.....77 Sk
Rudolf Strobinger: Vražda cara Mikuláše.....58 Sk
Wolfgang Hohlbein: Nejlepší žena Space Force (Charity i).....70 Sk
Wolfgang Hohlbein: Temná je budoucnost (Charity n).....81 Sk
Wolfgang Hohlbein: Královna rebelů (Charity m).....81 Sk
Wolfgang Hohlbein: V ruinách Paříže (Charity IV).....81 Sk
Wolfgang Hohlbein: Spící armáda (Charity V).....81 Sk
Wolfgang Hohlbein: Peklo z ohně a ledu (Charity ví)..... 81 Sk
Wolfgang Hohlbein: Černá pevnost (Charity vn).....81 Sk
Jesica Wagnerová: Stefanie.....81 Sk
Jesica Wagnerová: Stefanie - Zkouška lásky.....81 Sk

Pokud jste si z naší nabídky vybrali, stačí, když poukážete složenkou typu "C" odpovídající sumu plus 14 Sk na poštovné a balné na výše uvedenou adresu. Do Zprávy pro příjemce uveďte název knihy, o kterou máte zájem.

Prosíme Vás, abyste ve svém vlastním zájmu psali čitelně, nejlépe hůlkovým písmem.

Na Vaše objednávky se těší

BASTEl

I MOBA

k tomu útvaru, který byl sice schopen pohybovat se uvnitř sebe, ale zřejmě se nedokázal přemisťovat. Za prvé nechtěl dát před vojáky, zírajícími na něho, najevo slabost.

A za druhé byl zvědavý.

To nebyl pro něho žádný zlozvyk, a proto se ho nikdy nesnažil se ho zbavit. Přehnaná opatrnost nebyla nic pro něho. Taky nechtěl žít věčně.... Každý má své chyby. Prostě to nechtěl.

"Neměl byste k tomu chodit blíž, pane. Bylo to v tom pouzdře, pane, vidíte...?"

Homer uviděl otevřenou schránku. Ležela stále ještě vedle toho rtuťo-vitého fragmentu.

"V pořádku." Zastavil se na tři kroky od toho amébovitého stvoření a obrátil se. "Tak se o to laskavě postarejte vy! Na co čekáte? V tom svém .brnění' přece nemusíte mít strach. Nekouše to..."

Oba muži ve speciálních oblecích se nesmělými pohyby přiblížili. V rukou drželi lopatky a jakési gumové stěrky na násadách. Nejen jejich pohyby, ale i jejich strategie vypadala dosti nejistě. Homer cítil, jak ho svědí prsty, aby tu věc vzal sám do ruky.

Ale ovládl se. Byl tu šéf. Špinavou práci ať za něho vyřídí druzí...

"Shrňte to znovu do toho válce!"

Nedopověděli. Zřejmě potřebovali plné soustředění, aby se vyzbrojili k pohledu na tu věc. O něčem takovém neexistuje žádná učebnice. Ani žádná teorie. Zdálo se to být živé - ale jaký život v tom vězí? Co tím příroda zamýšlela, když něco podobného stvořila?

Samozřejmě, mluvilo se o tom, že to Bradleymu sežralo prst. Proto měli oba nervy napjaté k prasknutí.

Homer to viděl méně dramaticky. Bradley se té věci dotkl holou kůží. Jeho to však napadnout nemohlo. Navíc to vypadalo samo tak bezmocně. Příliš zmateně.

Kupodivu se zdálo, že nikdo z přítomných neví nic o skutečném pozadí nedávného neštěstí. Všichni přímí účastníci byli zřejmě zabiti -kromě Bradleye, jehož vzpomínky byly zmanipulované...

Upír z bezprostřední blízkosti sledoval, jak se jeden z obou specialistů snaží druhému nahrnout ten neustále se škubající fragment na lopatku. Zpočátku se to snažilo udržet na podkladu. Ale pak se to nechalo snadno namést.

"Velmi dobře!" pochvaloval si Homer. Hora bude mít z tohoto neobvyklého dárku radost. "A teď do pouzdra." Ukázal na obě půlky válce. Bylo to spíš nevědomé gesto, ale natažená ruka zkrátila odstup mezi ním a tou... věcí o dobrého půl metru.

A na to ta věc zřejmě čekala.

A zákeřně zaútočila, když už Homer nepočítal s žádnými komplikacemi.

Utvořila se spousta jemných nitek, podobajících se vláknům pavučiny, které zavlály ve slabém průvanu -ale snad taky nějak jinak.

A přímo směrem k upírovi. Ten nedokázal dost rychle uhnout, nitky se jej dotkly a bez váhání se pohroužily do jeho stále ještě natažené paže. i

Homer pocítil sérii elektrických šoků, které mu projely tělem.

Najednou pocítil v celém těle bodavou bolest. S výkřikem uskočil nazpět. Rukou máchl stranou, snad5 v naději, že se tak zbaví tenoučkých chapadel, ale vlákna se prostě jen protáhla a postupovala spolu s ním.

Bolest narůstala.

V paži.

V nohách.

V hrudi.

NOVINKY
pro milovníky TV seriálů
Úspěšný román Evy Kitterové, zpracovaný podle oblíbeného televizního seriálu z lékařského prostředí na dětské klinice v Heidelbergu.
176 stran 70 Kč
Ahoj, strejdo doktore!
aneb... Velké srdce pro malé lidičky
160 stran 70 Kč 160 stran 70 Kč
Stefanie
Stefanie - Zkouška lásky
Literární zpracování úspěšného stejnojmenného televizního seriálu o výjimečně schopné mladé zdravotní sestře, která si vždycky najde čas na aktivní účast s problémy a starostmi svých pacientů.
Máte-li o knihy zájem, poukažte složenkou typu "C" příslušnou sumu +10 Kč příspěvek na poštovné a balné na adresu:
MOBA, spol. s r. o., Kotlářská 53,602 00 Brno
Do Zprávy pro příjemce uveďte název knih. Pište čitelně, hůlkovým písmem. Knihy jsou odesílány postupně podle plateb, proto Vás prosíme o krátké strpení, než bude zásilka vybavena.
38
Kolem něho se ozvaly výkřiky a splynuly v jeden jediný. Jenom oba muži ve speciálních oblecích ještě nepoznali, co se generálovi přihodilo. Měli omezený výhled a taky se zrovna snažili nacpat ten útvar do válce.
Vzápětí se jeden z nich pokusil rukavicí odtrhnout vlákna, ale ani jemu se to nepodařilo.
Homerovi zatím došlo, co se to s ním děje. Cítil, jak mu ubývá sil, třebaže byl po Bradleyho krvi nacpán energií k prasknutí. A jeho síla ho nade všechnu pochybnost opouštěla těmi tenkými nitkami, které vyslal fragment směrem k němu. Nevěděl to, ale cítil, že mu síla a schopnost jasně myslet mizí právě těmito vlákny.
Jeho černá krev mizela!
Něco... ho vysává!
Homer se rozeřval ještě nelidštěji. A v tomto řevu ztratil svoji lidskou podobu. A stal se tím, kým skutečně byl. Za všemi svými vyznamenáními. A za knoflíky uniformy...
Kdosi ztratil nervy.
Budovou zahřměl výstřel.
Nové a nové výkřiky se mísily ve všeobecný řev.
Homer věděl, že teď už ne ten fragment, nýbrž on sám je příčinou pro-puklé vřavy. Scéna kolem něho jen ztuha pronikala do jeho vědomí skrze houstnoucí mlhu.
Znovu se ozval výstřel. Kulka mu vjela do paže, ve které nitky pronikly do upírova krevního oběhu. A tam explodovala jako střela dum-dum. Nebylo jasné, na co střelec vlastně mířil. Každopádně to mělo jiný efekt, než zamýšlel. Neboť Homer už dávno ukázal svoji pravou tvář. Obličej plný barbarství a temné žádostivosti. Obličej, kterému byla normální bolest cizí a který byl přesto zkřiven obrovským utrpením, vycházejícím z jeho nitra...
Teď využil šance.
VAPIRSRA
Využil chvíle, kdy bolest na okamžik ustala, jako by potřebovala nabrat dech. Jako by kulka způsobila tomu fragmentu větší šok než Homerovi...
...jenž znovu zatahal za svazek vláken, která se mu vytrhla z ruky a odmrštila se nazpět. A pak Homer couval ke dveří, kde hrůza proměnila přihlížející muže v solné sloupy.
Upír se prodíral temnou, valící se mlhou. Černí, která jako by pramenila z něho samotného, aby ho zadusila.
Jednal už v pouhém sebezáchov-ném reflexu.
"Chyťte - to! Za-vře-te to!" zasípal ještě směrem k oběma postavám ve stříbřitě se lesknoucích oděvech, které rovněž stály jako zkoprnělé.
Poslechli. Síla jeho hypnózy byla ještě dostatečná.
Opravdu dostatečná?
Ne pro všechny.
Vypotácel se na chodbu. Hleděl do křídově bledých, nenávistí zkřivených tváří.
Ta nenávist byla obrácena proti němu. Útok toho fragmentu odkryl jeho barbarskou tvář. Jeho skutečnou, zdivočelou podstatu.
Další kulka pronikla do jeho těla. A zase ho stálo další cenné síly, aby ji neutralizoval.
Vzápětí se jeho tělo, lačnící po posile, osamostatnilo od jeho vůle. Proměnil se v čirou bestii. Zabíjel. Nabíral krev, která mu vyschlým chřtánem tekla proudem do jeho vyschlého těla. Teplý déšť zkrápěl jeho vadnoucí maso. A vyvolával jako zázrakem jeho okamžitou regeneraci...
Homer se doslova koupal v krvi.
Jen ty dva muže ve stříbrných.ob-lecích, podobající se astronautům,
39
nechal naživu. Splnili jeho rozkaz a jen čekali na další rozkazy.
Fragment je nenapadl. Ani se o to nepokusil.
Poté, co na chodbě opět zavládlo ticho, vrátil se Homer zpátky k nim. Rázně vešel do Bradleyova příbytku. Už zase vypadal jako člověk. I když spíš jako někdo, kdo se právě vrací z jatek.

Beze strachu sáhl po kovové kapsli.

Ale i přes ocelový plášť měl pocit, že cítí, jak se vlákna snaží provrtat ven...

Landru byl zrovna ve sklepě, když se nahoře ozval zvonek u dveří. Hrál divadlo. Mezitím už znal jména svých herců. Ten starý byl Sam. Ta stará se jmenovala Greta.

Tančili zrovna jakýsi latinsko-americký tanec. Hudba k němu existovala jen někde v jejich vychladlých mozcích.

Landru je opustil, vyšel po schodech nahoru a ještě slyšel, jak za ním ve tmě padli ti dva na zem. Mrtví byli mnohem zábavnější než zaživa. A kupodivu i daleko pohyblivější...

Ještě než otevřel, věděl, kdo je za dveřmi.

"Nemám moc času," řekla Beth. Vypadala rozrušeně. Ale i nyní jí planul v očích chtíč.

Pozval ji dál. "Já tě nezdržuju. Co je?"

Beth mu povykládala, co jí Lilith prozradila. Veškerou sentimentální omáčku vynechala. Přesto se v jakémsi spodním tónu v jejím hlase ozývalo, jak se jí to divadlo, co provádí, hnusí stále víc a víc.

Landru na sobě nedal znát, co v něm Bethina slova vyvolala.

Zlodějka kalichu navázala kontakt s Lilith!

40

Nemýlil se: Liliový kalich se vynořil opět ze svého úkrytu - spolu se zlodějkou!

Beth nebyla k zastavení. Bez váhání mu povykládala i to, kde se má Lilith s upírkou příští noc sejít. Když Landru slyšel, že se má Lilith dozvědět celé své poslání a že kalich na tom má mít rozhodující podíl, vydral se mu z hrdla neartikulava-ný zvuk.

Beth to přešla bez povšimnutí. Teprve nakonec prozradila, že se od Lilith dozvěděla i jméno zlodějky.

"Co? Jak se jmenuje?" zeptal se.

Znovu se mu draly ven vzpomínky. Vzpomínky na chvíli, kdy...

"Felidae," řekla Beth.

Viděla, jak se zapotácel.

Viděla, jak se cynický výraz kolem jeho úst proměnil v otevřené zděšení. Celá jeho tvář jako by se najednou čímsi potáhla a jizva na tváři počala pulzovat, jako to byla pijav-ka, nasazená na žílu.

"Felidae..."

Z jeho úst to znělo jinak. Nedokázal už v sobě zadržet ty obrazy, ty hlasy. Přemohly ho. Rozevřely staré rány. Rány, které se nikdy ne-zahojí.

Felidae...

Landruova vzpomínka

Z temnoty kapuce vysvítala tvář. Tuto tvář mi ukázala maska. Byla mužná a výrazná. Ale měl jsem s těmito věcmi zkušenost a věděl jsem hned, co mi vadí.

Hlas pak odstranil zbytek mých pochyb.

"Kdo jsi? Máš mi předat pohár?" zeptala se postava.

Zavrtěl jsem hlavou.

"Čeho si tedy žádáš?"

"Ty jsi nový strážce?" zeptal jsem se.

"Jsem strážce..."

"Já jsem byl strážce," řekl jsem chraplavě. Potom jsem čekal, jak moje slova zapůsobí.

Postava v temné kutně strnula. Tvář, která na mě zírala, zrcadlila bezradnost.

A právě v této chvíli ticha jsem se rozhodl nenechat si líbit to, čemu se nechci podvolit.

Nikdo takto nesmí se mnou jednat!

Vrhl jsem se dopředu. Že jsem se přitom obrátil ke kalichu zády, nehrálo roli. Napadl jsem postavu v kutně, protože jsem prohlédl podvod. Byl jsem si svou věcí jist, když se mé ruce bleskurychle vnořily pod kapuci...

... a strhly masku!

Také ona byla připevněna rychlými stehy. Nitkami, které nyní praskly. Temným chrámem se rozlehl křik, který vycházel ze skutečných úst. Ne z té slupky, kterou jsem strhl a nyní držel s neskrývanou žalobou proti zakuklenci.

"Ty nejsi další strážce!" zařval jsem. Můj hněv překypěl. "Neskrývej se dál za maskou a rouškou!"

Postava stála nahrbeně proti mně. Tvář v mé ruce se křečovitě usmívala, jako by chtěla zastavit nastávající boj.

Konečně se ten, jenž vznesl nárok na kalich, napřímil. Zvedl ruce a shodil si kapuci.

Z jejích okrajů vytryskly rudé vlasy. Temný, nyní už nepřetvařu-jící se hlas řekl: "Nic se nemění: tvůj čas vypršel! Nesvátost byla svěřena do mé ochrany. Já ji mám napříště vozit světem. Jsem k tomu povolána... Odejdi!"

"Kým jsi povolána? Kde je moc, která tomu chce? Byl jsem sem poslán maskou - a jiná maska mě právě chtěla oklamat. Čemu mám ještě věřit? Dej mi důkaz, že mluvíš pravdu."

Věděl jsem, že nelže.

V hloubi svého nitra jsem to věděl, ale toto nitro si zároveň hledalo alibi, aby se vzepřelo výzvě mé následnice. Obviňoval jsem ji z bezpráví -abych skryl bezpráví vlastní.

"Důkaz podá kalich. Nevěříš přece, že by mě ušetřil, kdybychom k sobě nepatřili..."

Chtěla přistoupit ke kalichu. Chtěla ho vzít do rukou, aby stvrdila svá slova. Ve mně ale propuklo to, co jsem nedokázal zastavit. Byl jsem odhodlán nevydat kalich do rukou žádného jiného upíra. Cítil jsem se být schopný sloužit mu přinejmenším dalších tisíc let. Ve jménu jeho stvořitelství - našeho stvořitelství.

Ospravedlnil jsem to myšlenkou, že pokud překračuji své kompetence, pak mě musí na místě zasáhnout blesk a sežehnout na popel.

Oba jsme byli na místě, kde sídlí síla, která vytváří strážce.

Tato síla mě odvolala - ale snad by se dala přesvědčit, kdyby poznala, že jsem lepší kandidát pro tento úřad. Ať zvítězí silnější - nebo ať se na mě v příštích vteřinách vrhne něco, aby mě rozdrtilo, rozmačkalo, zničilo...!

Tenkrát jsem to považoval za dobrou výmluvu.

Přistupoval jsem na riziko, že zemřu, protože jsem si nedokázal představit další život bez stínu kalichu. Život mezi těmi, které jsem navštěvoval coby strážce. Nepatřil jsem k žádnému klanu. Kdybych chtěl, musel bych si ho sám vytvořit, ale pochyboval jsem, že by mi v tom kalich kdy pomohl. A nový cestující ve věcech smrti a života taky ne.

"Jak se jmenuješ?" zeptal jsem se. To mělo rozptýlit její pozornost. Byla už skoro u kalichu.

41

"Felidae," řekla.

V tu chvíli jsem dokončil svoji proměnu.

Vyskočil jsem a strhl ji k zemi dřív, než se mohla dotknout kalichu.

Vlk ji srazil - a tento vlk nyní šel po jejím hrdle.

Já sám jsem byl tou bestií. Ctím vlka pro jeho sílu a chytrost. A jeho houževnatost.

Taky jako vlk jsem si zachovával své nadpřirozené síly.

Ale také Felidae ukázala, že ovládá mocnou magii. Oklamala mě tím, že chvíli ležela bez hnutí - a pak její kutna vybuchla. A z ní nevyskočila ta, kterou jsem dosud poznal. Rovněž se proměnila.

Přede mnou stála veliká kočka, prskal na mě veliký rys, vyzbrojený drápy, ostrými jako nože. Jeho chřtán nebyl schopen lidské řeči -stejně jako můj. Dorozumívali jsme se jinými prostředky. Prastarými výhružnými pohyby a pohledy, prskáním a vrčením.

Chtěl j sem tento souboj, abych potvrdil své právo. Abych se rehabilitoval - třebaže jsem nikdy neselhal.

Ale ještě než jsme se do sebe poprvé zakousli, nežli jsme po sobě poprvé sekli tlapou, stalo se něco, co mi okamžitě připomnělo a co jsem při svém vstupu považoval za mámení.

Temný chrám se zatřásl.

Nebylo to žádné přirozené chvění, které se z toho krátce nato vyvinulo.

Oltář se nadzvedl jako neotřesitelný ostrov uprostřed všeobecného chvění. Ten nebyl zasažen. Ani ka-lichovitě se sbíhající stěny chrámu. Jen podlaha pod našimi tlapami a kolem oltáře...!

Zaskřípala skála. Jako by se o sebe otíraly pravěké síly, jako by z nich měla znovu vyvstat Pangea.

Také Felidae tím byla překvapena. Četl jsem jí to v jejích sirně žlutých kočičích očích.

42

Hladká podlaha kolem nás se propadala, tvořila průrvy a trhliny, hluboké propasti, ze kterých stoupal kouř a výpary.

Vlk a rys stáli proti sobě na úzkém hřebenu. Oltář jako by od nás odstoupil, skála nás odnášela od něho stále dál a dál. Na stěnách chrámu žhnuly oči, které na nás zíraly, jako bychom se nacházeli v aréně nějakého amfiteátru. Oči, které křičely:

BOJUJTE!

Také Felidae pochopila rozkaz. Vrhla se proti mně. Její zuby se mi zahryzly do boku, neboť jsem se instinktivně trochu otočil. Skutečným cílem útoku byl můj vaz. Věděla, jak na to.

Ale já taky.

A rychle jsem pochopil, že ve zvířecí podobě máme oba naprosto stejné šance. Proto jsem se transformoval zpět do své vlastní podoby a zabořil jsem své spáry po jejího měkkého břicha pod hebkou srstí...

Kolem nás se míhala hra stínů. Temný chrám nebyl stvořen pro světlo, byl však prostoupen jakýmsi duchem. Něco tu vytvářelo nikdy neslyšené tóny a stíny.

Neměl jsem čas si toho všímat. Vyzval jsem svůj osud na souboj a musel jsem bojovat až do konce.

Úder pracky mi rozerval širokou ránu na boku. Okamžitě jsem se soustředil na to, abych ji zase uzavřel, ale má koncentrace mě učinila zranitelným vůči dalšímu útoku.

Felidae před mýma očima zrnu-tovala do jakési bytosti, ne nepodobné kříženci divoké kočky a člověka.

Nebyl jsem tím, kým jsem mohl být. Ztratil jsem spoustu sil a odhodlanosti, jen protože jsem věděl, že se vzpírám přirozenému vývoji. Moc, která mě kdysi vyzvedla jako strážce, mě nechala zase padnout. Neznala morálku. A já taky ne. Kdo mi tedy dal právo protivit se? Kdo

mě oprávnil, abych nového strážce připravil o jeho poslání?

To vše byla především práce tvrdošíjné ješitnosti!

Byl jsem si toho teď vědom více než kdy předtím - a přece jsem nemohl nic změnit na tom, že jednám egoisticky. Že na sebe nakládám prokletí, čímž se podřizuji ZÁKONU...

Zamrazilo mě.

Cítil jsem led ve svých útrobách.

Vyrval jsem ze sebe svoji bolest a rozervanost. Můj řev se odrazil od stěn, zhasil planoucí oči, zdusil šeptající hlasy.

Jen Felidae to nezahnalo.

Felidae mi dávala najevo, že mi neníní bez boje obětovat svoji budoucnost.

Chápal jsem ji.

Cítil jsem s ní.

A to mi situaci nijak neulehčo-valo.

Přitažlivost propasti stále sílila, byla stále neodolatelnější. Pochopil jsem, proč se rozevřela. Také Felidae to určitě poznala. Tam dole číhala smrt na jednoho z nás - nebo na nás oba.

Dvě z mnoha chodeb byly otevřené. Všechny ostatní byly stále zavřené. Spali snad za nimi další jako my? Další

potenciální strážci? Připravení k povolání?

Takové myšlenky v sobě neskrývaly žádnou útěchu. Jen umocňovaly moji depresi. Ale nebylo už cesty zpátky.

Felidain nárok byl legitimní. Můj ne...

Jako by v mých očích poznala pochyby. A chtěla toho využít, zatímco jsem stál zranitelnější než kdy jindy a bezděky ji snad dokonce nabízel svůj bok...

Skočila.

Napůl kočka, napůl upírka, vrhla se proti mně, a ve mně explodovalo všechno zlo, které jen ve mně bylo. Které sice připustilo moje pochybnosti, nikoli však kapitulaci.

Bez námahy jsem se chopil iniciativy. Bez námahy jsem uplatnil celý rejstřík své tisícileté zkušenosti. Padl jsem na podlahu. Felidae se chystala na mě vrhnout s rozpřaženýma rukama, jenže v tu chvíli jsem bleskurychle přitáhl nohy k tělu a proměnil se tak v živý katapult. Využil jsem její váhy a prudkosti skoku a dodal jsem ještě všechen zbytek síly svých vlastních svalů.

Šlo to rychle. Rychleji, než jsem jen mohl několik vteřin předtím tušit. Zachytil jsem ji - a hned zase pustil, aby mě s sebou nestrhla do hlubiny, která vykřikla proti nám.

Felidain řev se děsivě odrážel od stěn rokle. Naslouchal jsem mu, až dokud náhle nezmlkl.

Dokud mě chrám znovu nespoutal svým absolutním tichem. Mučil mě. A jako by na mě nehlasně volal: Teď jsi spokojený? To je to, co jsi chtěl? Konec řetězu? Ty už nemůžeš být strážcem - nikdy. A ta, která se jím měla stát, je nyní zničena...

Odháněl jsem výčitky. Ale nedokázal jsem je skutečně umlčet. Připadalo mi to, jako bych si teprve teď uvědomil, co jsem udělal. Zapotácel jsem se pod touhou, aby se to, co se stalo, mohlo odestát.

Rozuměl jsem si méně než kdy jindy.

Co jsem to udělal?

Proč jsem to udělal?

Zvedl jsem se ze země. Daleko ode mě stál oltář. A kalich.

Země zůstávala rozevřená. K Liliovému kalichu nevedla žádná cesta. Jen na křídlech bych jej mohl ještě dosáhnout.

A náhle jako bych zezdola slyšel Felidain hlas volat ke mně o pomoc.

Roztřásl jsem se.

A zase jako by mi cosi pošeptalo:

43

Máte už ve své knihovničce?

160 stran

Kč 66,-

Čtyři bandité přepadli banku v North Passu. Mladého šerifa, který se jim odvážně a beze strachu postavil do cesty, nelítostně zastřelili a se čtyřiceti tisíci dolary uprchlí. Cítili se naprosto bezpečni. Bezprostředně po přepadení se navíc přihnal blizzard, a ten znemožnil jakékoliv stíhání lupičů. A přece! Jim Callaghan, mrtvý ochránce zákona, měl staršího bratra, který proslul svým nesmiřitelným postojem vůči banditům. Náhoda tomu chtěla, že právě osudného dne, nedlouho po krvavé přestřelce, přijel Jesse Callaghan svého bratra navštívit...

160 stran

Kč66,-

Bratři Adamsové byli všude známí jako tvrdí chlapíci. Ale protože šel každý z nich svou vlastní cestou, neměli v krajině žádnou moc jako například Kilroyové a jejich přívrženci. To se ale změnilo, když Ollie Adams v sebeobraně zastřelil jednoho z Kilroyů a ti vyjeli, aby ho pověsili. Jeff a Reb Adamsové si uvědomili, že jsou Ollieho bratři a že mu musí stát po boku i v nejhorších časech. Bylo to osudné rozhodnutí s těžkými následky nejen pro ně samotné, ale i pro Kilroye a pro mladé hornické město Golden Cruz, které Kilroyové nemilosrdně terorizovali a vysávali...

160 stran

Kč 66,-

Krásná Carolina Dunnová se rozhodla, že vyzvedne zlatý poklad Konfederace jižních států, který spočívá uprostřed indiánského území na dně dravé řeky. Dlouhá léta hledá muže vhodného pro tento džob - až nakonec potká nezkrotného Bucka Flynna, nejtvrdšího kapitána vorařů na horní Missouri...

Máte-li o knihy zájem, poukažte složenkou typu "C" příslušnou částku +10 Kč příspěvek na poštovné a balné na adresu:

MOBA, spol. s r. o., Kotlářská 53,602 00 Brno

Do zprávy pro příjemce napište názvy knih. Pište čitelně hůlkovým písmem. Knihy jsou odesílány postupně podle platby, proto Vás prosíme o krátké strpení, než bude zásilka vybavena.

44

Zachraň ji! Jedině tak můžeš ještě ujít prokletí!

Upnul jsem se k tomuto cíli. Pátral jsem po cestě do hlubiny a našel jsem strmou pěšinku, jako by schválně vytvořenou pro mě. S námahou jsem po ní sešplhal dolů. Nevím už, jak dlouho trvalo, než jsem se dostal na dno. Několikrát jako bych zaslechl zaskřípění, při kterém jsem si pokaždé představil, jak se vzápětí propast zase uzavře a rozmačká mě jako hmyz.

Ale nikdo neměl v úmyslu mi to tak ulehčit.

Dostal jsem se až na dno propasti. Ale Felidaino volání, pokud vůbec kdy nějaké bylo, umlklo. Namísto toho jsem našel stalagmit podobající se trnu, pokrytý černou krví, a kolem se vznášely vločky popela.

Posmrtný popel našince.

Přistoupil jsem dokonce až k němu, abych se ho dotkl, abych se přesvědčil. Mé prsty se dotkly jen prachu.

Nyní už nemohlo být pochyby. Dosáhl jsem toho, co mi našeptalo mé šílenství: porazil jsem svoji nástupkyni!

Jaká odplata mě za to čeká?

Další skřípění mě přimělo k návratu. V této úzké díře jsem nemohl využít svých schopností. S námahou jsem musel tam, odkud jsem přišel, vyšplhat.

Když jsem se vydrápal až nahoru na hřeben, byl jsem úplně vyčerpaný. A současně se propasti kolem mě počaly zavírat. Jako kdyby j en čekaly, až budu venku.

Přijal jsem to jako znamení, že mi snad může být odpuštěno.

Ale pak jsem odhalil strašlivou pravdu. Pohledem jsem objevil oltář, který opět stál přímo vedle mě.

Co jsem však nenašel, byl Liliový kalich.

Navěky zmizel!

Nezvítězil jsem.

Zabíjel jsem pro nic!

Chrám (moc, která v něm sídlí) uklidila přede mnou Liliový pohár do bezpečí!

Tak jsem přemýšlel tenkrát. Ještě nějakou kdovíjak dlouhou dobu jsem bloudil touto jeskynní říší. Našel jsem kouty a místa, kam jsem nikdy předtím nevstoupil. Ale nenašel jsem jedinou živou duši, která by vyslechla mé žadonění o odpuštění.

Odpuštění...

Jaké to slovo v mém mozku!

Tenkrát jsem se měl sám popravit - mnohého bych zůstal ušetřen.

Neudělal jsem to. Vrátil jsem se zpátky na povrch. Ven. Ve výšce pět tisíc metrů jsem roztáhl v otupujícím mrazu svoje křídla a hledal jsem místo, kam bych se mohl ukrýt. Kde se budu moci vyrovnat se svojí vinou.

Potřeboval jsem týdny, měsíce, roky.

Čas plynul a mně bylo stále jasnější, že jsem udělal hloupost.

Strašnou hloupost.

Žádný nový strážce se neobjevil. Všude, kam jsem přišel, jsem slyšel stížnosti. Žádný klan nechápal, proč jejich volání po strážci kalichu zůstalo nevyslyšeno. Dělal jsem, jako bych se to i já dozvěděl jen z cizích úst a původ té pověsti nikdo nikdy nezjistil.

Vrátil jsem se zpátky k Araratu.

Mezitím přešla léta. Temný chrám mi už neotevřel svoji bránu. Uzavřel snad kalich ve svých hlubinách? Proč by to dělal? Proč by měl všechny upíry trestat za selhání jednoho jediného?

Stále silněji se mi vnucovalo jiné vysvětlení. Zpočátku se mi to zdálo nepravděpodobné, ale léty jsem se

45

k tomu upínal stále víc a víc: někdo přihlížel mému boji s Felidae a - zatímco jsem sestupoval dolů do propasti - využil příležitosti a kalich ukradl!

Vlastně jsem se chytal stébla. Tato víra mi umožnila uvěřit i v to, že mohu svůj hanebný čin nějak odčinit. Že musím jen najít zloděje, namlouval jsem si, zadržet ho a vrátit tu nesvatou nádobu do vlastnictví našeho plemene. S kalichem v ruce by mě snad už chrám neodmítal. Postavil bych kalich zpátky tam, kde stál už tehdy, když se ho dožadovala Felidae. Teď už bych netrval žárlivě na tom, že musím být sám strážcem...

Ale až do té doby budu prokletý. Až do té doby se musím kát.

A tak jsem sám sobě učinil slib. Přísahal jsem, že nikdy víc nepo-hroužím zuby do krku člověka, dokud nenajdu to nenahraditelné!

Tak jsem se rozhodl.

Znovu jsem začal putovat - třebaže v jiné záležitosti. Čím více plynul čas, tím jsem méně pochyboval, že zloděj musí existovat.

Avšak důkazy jsem získal až o mnoho let později. Když jsem poznal upírku Creannu, tak dlouho jsem putoval po jejím boku, dokud mi neprozradila své pravé úmysly, pravý účel svého bytí. Stalo se to, právě když jsem se domníval, že jsem narazil na stopu kalichu v německém Norimberku. Creanna mě vyhledala, aby mě zničila. Její útok se nezdařil, ale později jsem měl spoustu času k živení podezření, že ji na mě nasadil zloděj kalichu. Pronásledoval jsem ji a objevil jsem nové, znepokojující důkazy.

Ta děvka (nemohu ji za její zradu nazývat jinak) se víc a víc ukazovala být něčím naprosto zvláštním. Od první chvíle našeho setkání mi připadala mladá - mnohem mladší, než by mohla být, vezme-li se za měřít-

46

ko čas, kdy jsem ztratil svůj úřad strážce a kalich zmizel.

Potom jsem našel konkrétní důkazy, že se spustila se smrtelníkem. Její útěk směřoval do Austrálie. Ale když jsem tam dorazil za ní, stáhla se ta děvka do nedobytné pevnosti, chráněné magií kalichu.

Od té chvíle nemohlo být pochyb, že kalich byl skutečně uloupen.

Ale kdo jej uloupil?

Creanna ne. Ta, jak se zdálo, byla jím sama - už po j eho zmizení - stvořena!

Někdo nepovolaně manipuloval s kalichem. Někdo ho zneužil k tomu, aby dal život upírovi, který byl mimo normy...

Ano, tenkrát jsem hledal radu u astrologů a věštců, u všech těch, kteří se chvástají, že dokážou nahlížet do budoucnosti. Až jsem se od jednoho dozvěděl o tom PROROCTVÍ. O zárodku, který vyrůstá v onom domě v Sydney, aby zničil naše trudnomyslné plémě!

To se hodilo ke krádeži kalichu, jehož zmizení mohlo být jedním krokem k dosažení tohoto příšerného plánu!

Více než kdy jindy bylo nyní třeba získat ukradený předmět zpátky.

Můj život získal nový smysl.

Dlouho jsem věřil, že kalich se dost možná skrývá se svou dcerou v onom domě - ale nechtěl jsem na to spoléhat. Dál jsem cestoval po celém světě, šel jsem po každém, i sebemenším důkazu, pokoušel jsem se zapojit i klany do tohoto společného úkolu.

Narazil jsem na malou ochotu.

Namísto toho se množily doklady toho, že nepřítomnost Liliového kalichu, jeho aury, má na našince neblahý vliv. Upírstvo jako celek jako by překročilo zenit své velikosti a změnilo se skoro bez odporu v národ přesycených a spokojených!

Také proti tomu jsem se pokoušel vzdorovat. Ale slova jsou na nic. Bylo

třeba kalichu, aby se vše vrátilo ke svému řádu.

Rovnováha musí být na světě obnovena. Rovnováha v našem smyslu. Udělám pro to všechno.

Ještě pořád na mně spočívá má vina jako tíha celé hory. Budu zodpovědný za to, jestli naše rasa zmizí z povrchu této planety. Třebaže o tom zřejmě nemá nikdo ponětí, já sám nemohu pravdu nikdy prozradit.

Nikdy.

Přítomnost Sydney, The Bocks

V roce 1788 zde byl zřízen první trestanecký tábor. O dvě stě let později se na stejném místě prohání pestrý dav, hledající pobavení v pivnicích, galeriích, obchodech s obrazy, restauracích a muzeích.

Zvlášť přitažlivým místem pro obyvatele Sydney i pro turisty je -třebaže jen ve dne - přírodní muzeum, v němž se s citlivou přístupností předvádí trnitý vývoj od někdejšího shromaždiště ztroskotanců až po dnešní světové velkoměsto.

Lilith vnímala jen letmo roztomile rekonstruované pouliční scény na dickensovských uličkách a dech hanebné minulosti. Přelezla zeď a nyní směřovala k místu, které jí Felidae naprosto přesně popsala.

Na několika místech umožňovaly mezery mezi historickými řadami domů výhled na otevřené moře. V Sydneyském zálivu se pohupovaly zábavní lodě a nebylo ani zapotřebí velkého úsilí, aby až sem bylo tu a tam slyšet smích. Totéž bylo slyšet i ze Staré Sydneyské hospody. V širokém okruhu tu noc nebyla ke spaní. Jen muzeum mělo svou bránu zavřenou - jinak by taky asi sotva Felidae toto místo zvolila jako místo schůzky.

Vychází v 2. polovině měsíce Vydává Moravská Bastei (MoBa)
spol. s r. o.
Kotlářská 53, 602 00 Brno Sekretariát: tel. 05/71 18, linka 232
tel./fax: 05/41 21 28 50 Redakce: tel. 05/71 18, linka 216,245,288
Šéfredaktorka: Eliška Nováková Technický redaktor: Zdeněk S. Krejčí
Sazba: MoBa, spol. s r. o. Tiskne: Moravská typografie, a. s., Brno
Adrian Ooyle: Souboj strážců
Překlad: František Ryčí
(c) MoBa, spol. s r. o., 1997
(c) Bastei-Verlag, Gustav H. Lůbbe
GmbH & Co., Bergisch Gladbach
V nakladatelství MoBa, spol. s r. o.
vychází:
Hedwiga Courths-Mahlerová -společenské romány
Silvia-Exklusiv -
královna milostných romancí
Dr. Stefan Frank - lékař z Polesí
Pouta lásky -
příběhy z rodinného života
G. F. Unger - jeho velké westerny
John Sinclair - na stope hrůzy
John Sinclair - kabinet hrůzy
Zlatá růže - láska a diadém
Silvia-Romantic -
půlnoční román
Western-Bestseller -
hrdinové Západu
Vampýra - nebezpečné,
tajemné, erotické příběhy
Hedwiga Courths-Mahlerová-Extra -
nová řada společenských románů
Reg.zn. MK ČR 7417
Podávání novinových zásilek v SR
povoleno RPP, Bratislava,
pošta 12, č. j. 397/94
BASTEI
47

Lilith se rychle pohybovala mezi tržními stánky a stromy, které vroubily dlážděné uličky a činily je ještě užšími.

Zpočátku pociťovala při pohledu na figuríny lidí v dobových kostýmech jistou nevolnost. Ale pak to pominulo. Brzy si zvykla na všechny ty strnulé tváře. A brzy se před ní objevila také ta budova na konci ulice, kterou jí Felidae udala.

Francis Greenway Building stálo nad vchodem. Uvnitř se uchovávají všechny ty věci, které nesmějí být vystaveny rozmarům počasí. Tedy jakési muzeum v muzeu. Vstup by měl být normálně zavřený, ale když Lilith zdolala tři schody, vedoucí k němu, a natáhla ruku, skleněné dveře se okamžitě otevřely dovnitř.

Lilith věděla, co to znamená.

Felidae je už tu a čeká na ni.

Viděly se teprve před šestnácti hodinami. Právě tolik času měla Lilith na to, aby přemýšlela o nabídce zlodějky kalichu.

A rozhodla se.

Beth měla pravdu: toto rozhodnutí musela učinit jen sama za sebe. Nikdo jí nemohl poradit. Šlo o příliš mnoho. Šlo o všechno.

Hned za vstupem se náhle objevila ve tmě jiskřička a podobná světlušce kroužila před Lilith, aby jí posloužila jako neomylný vůdce. Lilith nebyla schopná rozeznat, co to přesně je. Ale neváhala a svěřila se jejímu vedení.

Před ní se rozprostíraly obrovské místnosti. Ve vitrínách, na konzolách a na stěnách stála a visela různá umělecká díla: plastiky, řezbářské výrobky, obrazy - a taky několik málo děl domorodců. Památky na snový čas...

Lilith zamrazilo při pohledu na ně. Ale nijak ten pocit neprohlubovala. Až příliš se upřela na to, co teprve přijde.

Minulost měla jen druhořadý význam. Zde byla zakonzervovaná.

48

Zde vše vydechovalo potvrzení minulosti.

Lilith sem však přišla, aby získala budoucnost.

Svoji budoucnost.

Nedovolí už strachu a oprávněným pochybnostem, aby jí bránily. Věřila, že perspektivu může získat jedině tehdy, když se konečně postaví osudu, který je jí předurčen.

Felidae je pouze nástrojem oné moci, která Creanně tenkrát v opat-ství Beinn Dearg svým "polibkem" vtiskla - svůj cejch. Tímtéž neviditelným znamením, které nesl také Sean Lancaster.

Ti dva pak spolu zplodili Lilith.

Od počátku byla zavřená, aby sto let spala a ve snech přijímala v domě na Paddington Street své předurčení.

Její snění bylo přetrženo -jen o dva směšné roky dříve.

Nyní Felidae přišla, aby korigovala, co bylo narušeno. Aby Lilith doplnila chybějící vědomosti...

Musí to udělat!

I kdyby se tím měla změnit její povaha nebo cokoli jiného... je to její předurčení!

Ve svém nynějším stavu - jako produkt pochybností o sobě samé a hledající sebe samu - nemohla dál žít. Náhody jí přihrály do rukou jednotlivé kamínky mozaiky souvislostí její existence. Náhodně se dozvěděla o Liliovém kalichu a jeho významu. Magie DOMU (magie kalichu, jak se zdá) jí prostřednictvím Jeffa Warnera po kapkách poskytla několik nahlédnutí a náznaků.

Ale to vše by nestačilo, aby se Li-lithino vědomí otevřelo do té míry, jak jí to nabízela Felidae.

Její URČENÍ pak snad ztratí veškerou abstraktnost, vágnost a hy-potetičnost. Napříště bude na něm moci pracovat cílevědomě...!

Náhle světýlko před ní zhaslo.

Lilith se nacházela v prostředí,

které bylo doplněno voskovými figurínami historicky významných osobností, ale jinak tu byly vystaveny za silnými pancéřovými skly samé skutečné drahocennosti.

Jistě tu muselo být poplašné zařízení. Ale Felidaina magie byla zjevně dost silná, aby je oklamala.

A potom objevil Lilithin tmou pronikající zrak něco, co se zdálo být typickou ukázkou Felidaina svérázného humoru a sarkasmu:

Na jednom podstavci, který nebyl přikrytý skleněným poklopem, stál předmět, který by mohl nezasvěcený považovat za docela obyčejný pohár, vyrobený poněkud výstředním umělcem.

Ale nebylo to nic takového.

Byl to - Liliový pohár.

S tichým, úsečným smíchem se Felidae objevila za pohárem. Vypadalo to, jako by jí podstavec a pohár skutečně nabízely dostatečný úkryt - ale nebylo tomu tak.

Alespoň ne ve skutečnosti.

Felidae si pohrávala se skutečností. S Lilithiným smyslovým vnímáním. A dělo se tak - jak vše, co dělala - nikoli spontánně, nýbrž s cílem zaútočit na na Lilithinu labilní ovliv-nitelnost.

"Vítej," řekla.

Felidaina úsporná gestikulace ohromovala. Zdálo se, že se dokonale ovládá, že má situaci plně pod kontrolou.

Vypadala jako skutečná Amazon-ka. Její nezbytný oděv z řemení spou-tával její překypující ženské tvary, ale neodkrýval žádné detaily. Další "efekt".

Felidae čímsi připomínala padlého anděla. Z ramen jí vyrůstalo cosi jako křídla z matně kovového materiálu, přičemž se nedalo zjistit, jeli i to součást symbiontu nebo je to jen nasazené. Okraje těchto jakoby f asetovitě složených křídel vypadaly ostré jako břitva a nebylo zapo-

třebí mnoho fantazie, aby se v nich dala rozeznat součást pozoruhodné zbroje. Také na hřbetech rukou měla Felidae připnuté lesklé kovové destičky téže barvy, které jí končily až nad kotníky prstů a jejichž jednotlivé dílky působily

dojmem, že by se v případě potřeby dokázaly snadno prodloužit až na délku prstů, aby je bylo možno použít jako zbraně.

Upírka vlastně ani takovou výzbroj nepotřebuje. V okamžiku své proměny jí na rukou narostou i vlastní smrtící drápy.

Lilith si pořád ještě kladla otázku, zdali sem přichází skutečně z vlastní vůle, nebo proto, že jí nezbývá nic jiného.

"Ponechme stranou všechno, co nás zbytečně připravuje o čas," řekla Lilith odhodlaně. "Začněme... půjde to?"

"Samozřejmě," odpověděla válečnice v plné zbroji. "Beztak nemám ráda dlouhé řeči!"

To mohla být pravda, nebo taky ne. Ale Lilith to bylo jedno. Nemohla už déle snášet napětí, které se jí zmocnilo. Byla nyní odhodlána k hořkému kroku, ale přála si, aby ho už měla za sebou.

"Co mám dělat?"

"Nejprve musím já něco udělat," řekla Felidae. "Ty nemůžeš nic zkazit. Pečlivě tě povedu."

"Tak začni."

"Pojď blíž!"

Lilith počítala se vším. Možná na ní Felidae chce zase položitruku-možná zase její symbiont sáhne po jejím...

Záleželo však na tom, jak to proběhne?

Považovala sen dlouhý devadesát osm let za skutečnost. Nebylo nic, o čem by mohla bez pochyby říci, že to není jen pokračování tohoto snu.

49

Felidae ji vytrhla z tohoto neskutečného rozpoložení. S vysokou pravděpodobností půjde o akt značně ne-jemný.

Ale CHTĚLA jej přijmout.

Felidae ji směřovala k podstavci s Liliovým kalichem. Sama se postavila přímo naproti, takže nádoba stála přesně mezi nimi.

Několik slov v cizím, drásavém jazyce postačilo, aby kalich ožil a nahradil tmu jinou kvalitou temnoty.

Kalich se rozzářil. Náhle nabyl váhy a významu, jaký na něm dříve nebylo vidět. Ani zblízka se nedalo poznat, z jakého materiálu je vlastně vyroben. Jisté se zdálo jedině to, že není utvořen z jediného kusu, nýbrž slepen ze spousty jednotlivých dílků.

Čeho?

Kdo vdechl tomu předmětu schopnost proměňovat nevinné lidské děti v krvežíznivé bestie?

A proč?

Upíři tvrdí, že doprovázejí lidstvo od jeho samotných počátků, aby je mohli zotročovat a vést.

Kdo jim dal k tomu moc? Kdo je postavil proti oné druhé síle, která dala lidstvu samému víru, že právě ono je korunou všeho stvoření?

Všechno se dozvím, pomyslela si Li-lith.

Opravdu?

Musím!

Nedokázala by už snést, kdyby po tomto očekávaném poznání měly následovat jen další otázky a pochybnosti...

Prosím, upírala žádostivý pohled na Felidae, pospěš si! Nemohu déle čekat...!

Hleděla na tu kočičí ženu v šatech z řemení, jež před dávnými časy ukradla kalich, za kterým se Landru s takovou zuřivostí štval.

Landru...

Na chvíli se Lilith zdálo, jako by v týle cítila jeho dech. Ale to je přece

So

nesmysl. Felidae by toto místo nevybrala, kdyby si nebyla docela jistá.

Tekla krev!

Před Lilithinýma očima se Felidae řízla o hrany svých podivných křídel do obou zápěstí zkřížených rukou a přidržela pak obě rány nad kalichem.

Upírská krev kapala do jeho nitra.

V tu chvíli, třebaže tou myšlenkou nikterak nemínila ztrácet čas, blesklo Lilith hlavou, jaký je vlastně rozdíl mezi Felidainým a jejím symbiontem: její proměnlivé šaty se živí černou upírskou krví. Felidae ale je upírka. Neživí se snad právě proto její sym-biont lidskou krví? Kdyby tomu bylo jinak, byl by vystaven neustálému pokušení, vysát svoji hostitelku...

Avšak tato hádanka záhy zmizela pod přívalem dalšího dění. Pod vlivem rituálu, který Felidae prováděla.

Lilith viděla, jak se dno kalichu pokrývá tekutinou, vzápětí nato se Fe-lidainy rány samy od sebe zavřely.

Vyzývavě na Lilith pohlédla. Řekla tak i beze slov, co má Lilith udělat.

MUSÍM!

Ani teď se nezdráhala, ačkoli to byla snad poslední příležitost zůstat stejná jako dosud. S námahou sbírat jeden drobeček poznání po druhém. Interpretovat své předurčení tak jako dosud: ZABÍJEJ UPÍRY!

Creanna nikdy neměla Felidain rozhled. Ani její zkušenosti.

Vlastně je snadné se rozhodnout.

Vlastně je to nemožné...

Lilith se předklonila. Její prsty se dotkly povrchu kalichu. Cizí jazyky, neviditelné a snad zplozené jen její fantazií, jí olizovaly dlaně. Pokušení pustit pohár bylo převáženo touhou po poznání smyslu vlastního života.

Lilith zvedla kalich z podstavce.

Byl lehký jako pírko. A těžký jako balvan.

Jaké poznání z něho pily děti, nežli se proměnily ve zvrácené bytosti?
Skutečně se mám odvážit?
ANO!
Zvedla kalich ke rtům.
Přes jeho okraj pohlédla na Felidae, která čekala.
Zdánlivě trpělivě. Ale síra jejích očí o tom dávala pochybovat.
Mění to něco?
NE!
Lilith odsunula stranou poslední pochybnosti, tak jako pacient, kterému před životně důležitou operací vysvětlili všechna možná rizika -a který nakonec svolí, protože operace je jeho jedinou nadějí.
Lilith odhodlaně rozevřela rty a zvedla Liliový kalich.
Pak čekala, až do ní vstoupí krev osvícení.
Felidae: A je to.
Co bych dělala, kdyby nepřišla?
Její sílu jsem vyčetla z deníku její duše.
Jsem ráda, že se vzpamatovala. Musí to chtít sama od sebe. Ona je klíč ke všemu.
Zkoumavě mě pozoruje, zatímco si už přikládá kalich ke rtům.
Nevidím žádnou pochybnost.
Cítím svoji krev, kterou jsem darovala, jako by mi stále ještě kolovala v tepnách.
Cítím také, jak Lilith naklání pohár a krev jí stéká do hrdla.
A je to.
Ta zbloudilá, odvážná bytost už nikdy nebude šetřit své oběti a ponechávat je naživu...
KONEC
Právě jste dočetli román s hradbami
MOBA
Jistota dobré zábavy pro celou rodinu

51
Vychází vždy v 2. polovině měsíce.
Své oblíbené čtení obdržíte
u všech dobrých prodejců tisku.
Máte-li zájem o předplatné, nalistujte si poslední
stranu sešitu.
Příští svazek 025
Věčná válka
neprobíhá jen mezi lidmi a upíry, nýbrž ji svádějí i dva nejmocnější krvežíznivci, a to o klenot z šerého dávnověku.
Po dvě stě šedesáti sedmi letech se opět setkávají: strážce kalichu a jeho zlodějka. A věčná válka vzplane nanovo.
VĚČNÁ VÁLKA
se dotýká i třech mrtvých, kteří v Iráku započali s tajuplnými vykopávkami. To, co najdou pod pouštním pískem, ovlivní osudy lidí i upírů stejnou mírou...
MÁTE UŽ VE SVÉ KNIHOVNIČCE?
96 stran
Kč 40,-
Kniha vypovídá o řadě pozoruhodných skutečností, které provázely zavraždění cara Mikuláše II. a jeho rodiny. Kdo dal příkaz k vraždě Romanovců? Přežil někdo z nich masakr u Jekatěrinburgu? Kdo jsou vrahové carské rodiny? Jakou roli přitom hrály československé legie? Co se stalo s ostatky mrtvých? Tyto otázky zodpovídají tajné dokumenty politbyra sovětských komunistů...
Máte-li o knihu zájem, poukažte složenkou typu "C" 40 Kč + 10 Kč příspěvek na poštovné a balné na adresu:
MOBA, spol. s r. o., Kotlářská 53, 602 00 Brno
Do Zprávy pro příjemce napište " Vražda cara Mikuláše ". Pište čitelně hůlkovým písmem! Kniha je odesílána postupně podle platby, proto Vás prosíme o krátké strpení, než bude zásilka vybavena.
??

??

??

??

- 1 -